

ВІСТНИК

THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

THE HERALD

7 St. John Ave.

Winnipeg 4, Man.

РІК XXXIII

WINNIPEG, MAN., DECEMBER 1, 1966.

ВІННІПЕГ, МАН., 15-ГО ГРУДНЯ, 1966.

ЧИСЛО (1022) 24

У КАРДИНАЛІВ СУПЕРЕЧНІ ПОГЛЯДИ НА ПОЛІТИКУ

У Вашингтоні в листопаді відбувся річний з'їзд католицьких єпископів Америки. Президент Айсенгавер при цій нагоді запитав до себе на розмову трьох кардиналів: Френсіса Спелмана з Нью-Йорку, Едварда Муні з Дітроїту і Джеймса Френсіса Макінтайра з Лос-Анджелеса. Кардинал Муні заявив журналістам, що, на його думку, Айсенгавер займає дуже добре становище в сучасній захардонській кризі.

Ще кардинал Муні такої думки в Америці. Але, мабуть, іншої думки про це кардинал Міндсенті, який під час майбутнього повстання короля, що майбутнє треба від Заходу не сісти, а діти, і то не тільки. І цих діти, на жаль, не дідівські сини, крім цього в американській амбасаді в Будапешті.

КИР МАКСИМ ГЕРМАНЮК — ПРОВІНЦІАЛЬНИЙ МИТРОПОЛИТОМ

Під кінець листопада ц. р. папський легат в Оттаві, Археп. Джованні Паліно подав до відома, що Папа "одобряє утворення однієї "церковної провінції" для українців католиків у Канаді. У склад провінції входить Екзархат: Вінніпегський, Едмонтонський, Саскатунський і Торонто-Сінт-Джонський. Архепіскопом і Митрополитом цієї црк.-інської католицької провінції Папа іменував Кир Максима Германюка (Чину Редemptористів), що 1951 р. був висвячений на Єпископа.

У ватиканських колах говорять про скору можливість доповнити число кардиналів іменуваннями нових.

Але поки там італійці, французькі, польські і всі інші (крім, розуміється, українців унітні!) дістануть нових кардиналів, то наші уніти вже дістануть провінційального Митрополита і їхня преса пише, що цю ласку Ватикану "всі українці католики Канади приймуть з адвечною радістю".

Ф. А. МЕККАРТІ ПРО НАСЛІДКИ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ РЕЛІГІЙ В СССР

Франк А. Меккарті, член іднінової легістатури, ЗДА, — людина вірюща, — тож під час цюгоричних своїх візиданій, як каже, уважно приглядався положенню релігії в СССР. Він прийшов до такого висновку: якщо в СССР потриває даліше таке саме переслідування релігії, то загинуть християнство та інше.

Якщо ж він під цим розуміє, Ф. М. Меккарті не сказав. — Очевидно, при догому переслідуванні спустошенню у Вірті буде велике, однак навіть і при нидовому наступі на неї, думаю, немає підстав передбачувати, щоб минулося там Слово Боже взагалі. Колись християнства не було взагалі, а проте воно подалося. Тож годі пророкувати його зникнення, навіть за найгірших умов, коли воно вже є. Доля релігії є не тільки в людських руках, але й у Божих.

ВСЕЧ. о. АМВРОЗІЯ ХРУСТАВКА

Парох Громади св. Володимира в Келгарі, Алта.

Народився 21-го грудня 1901 р. в селі Ягольниця Стара, повіт Чортків, Галичина. Перший рік гімназії закінчив у Чорткові, а потім вїхав до Канади, прибувши сюди в грудні 1914 р. Середню школу (11 класів) закінчив у Колегії св. Йосифа в Ріорктоні. Пізніше пройшов заочний Пасторський курс під проводом православних священників, і 29-го червня 1926 р. дав іспит перед Митрополитом Теофілом, пізнішим головою Російської Православної Мсії в Америці. Того ж року, 12-го липня, був рукоположений Митрополитом Теофілом на священника. Було це в катедральній церкві св. Петра і Павла в Шінаго, Іллі, ЗДА.

Від 1926 р. до кінця серпня 1941 р. обслуговував громади в окрузі Шепкінг, Алта., які входили до складу Російської Православної Мсії. Дня 2-го вересня 1941 р. був прийнятий у склад Духовенства Української Греко-Православної Церкви. Разом з ним приєднався до Української Греко-Православної Церкви в Канаді декілька громад, які він до того часу обслуговував.

У січні 1943 р. був призначений парохом Вегревізьського округу, а в липні 1949 року був перенесений до Громади св. Івана в Едмонтоні, яку обслуговував до кінця серпня ц. р. Від вересня ц. р. виконує обов'язки пароха Громади св. Володимира в Келгарі, Алта.

За час його душпастирства Громада св. Івана в Едмонтоні стала однією з найбільшійших наших громад у Західній Канаді та побудувала прекрасний храм — Катедру св. Івана.

За свою працю Всеч. о. А. Хруставка був нагороджений Золотим Хрестом у 1954 році.

Найбільше йому вкняйкращих успіхів на новій паролі.

Апостол Андрій сказав: "Христ привітав Руську Землю" (Україну)!

— Лаврентій Літвинс.

В ПОЛЬЩІ ВИСВЯТИЛИ ЄПІСКОПІВ
Як подає часопис "Польська Верна" ("Вірна Польща"), що недавно в Польщі висвячено трьох нових католицьких Єпископів: Коміска, Бєнча і Нойшхо-го, всіх трьох іменоміщо апостольськими адміністраторами Броцтва, Гали-ська і Гомоня. Ще кардинал Гамонд 1946 р. всіх їх, тоді як священників, значини був на ці становища, але 1961 р. польський комуністичний режим прогнав їх з тих постів. Тепер вони повернулися, і то в самі Єпископи. — Вадю, що закликає кардинала Вишинського до всіх католиків Польщі співзвучити з польським комуністичним режимом може на жоден час принести дему-полігу католицькій Церкві в Польщі.

НЕ ЗНАЮТЬ, ДЕ ГОРА СІНЯЯ

Війська Ізраїль ввійшли на територію Єгипту і зайняли Синайський півострів. З цієї нагоди багато людей хотіли б піти на цей півострів, щоб помолитися на святій Горі Сіній, на якій Бог дав Мойсееві Десять Заповідів Божих. Однак люди не знають, куди з гір на цьому півострові є горою Сіній. Над цим питанням тепер почалися аносуні між іудейськими релігійні й архієпископи. Власність іудейських знавців, в також християнських і мусульманських думав, що Гора Сіній знаходиться в південній частині Синайського півострова, у кривій гоніи скеля, на південь від пустині Паран.

Коли римляни в перших віках переслідували християнство, християни скаржилися на верхах цих гір і збудували там монастир св. Катерини, що мабуть найстаріший у світі.

СВЯЩЕННИК ПРО АЛКОГОЛІКІВ

На конференції Канадської Церковної Ради протестантський священник Д. М. Мачмор сказав, що кількість алкоголіків сильно зростає. В самому Альберті Торонто є 35 тисяч неблагових алкоголіків. Серед них є не тільки молоді, але й люди з "порядком" родин.

ПІД УВАГУ ШАНОВНИМ ПЕРЕДАВЦІКАМ "ВІСТНИКА"

Багато наших передавців пише, що були б вілчюми передавцями сюртиса, але або не були довший час у місті, або не мали би рушійні кошти чи паперу, або просто не люблять писати листів, і тому відсилали цей величезний обомовок з тиском на тиснем.

Цим звертаємо увагу Шановним Передавцям, що вони можуть одшадити собі труду й клопоту, а також й коштів пересилати грошей, складаючи передавцям в руки свого о. Пароха, бо всі українські православні Свещеники є уповноважені приймати нову і легалу передавцям на "Вістник" та відразу видавати передавцям офіційну послідку. Простімо Шановним Передавцям неювати з цієї обслуги та вірнімою новою передавцям спочасно.

АДМІНІСТРАЦІЯ "ВІСТНИКА".

Юр. Музик-Лушч

ПРОБЛЕМА "ТИЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРТИ В КИЇВСЬКОМУ АКАФІСТОХ 1625 РОКУ

(Продовження)

Для ілюстрації подамо тут пару прикладів, пильноту вибрати найменш драстичні. — Народ, не знаючи докладно св. Писання, свої нестатки знавня на додумував власною уявою. Видно це в тих образах, що їх народ мавляв на біблійній темі. Манхалл Возник каже: "В мозаїці вибудованої в XI віку катедрі св. Софії в Києві бачимо мотиви християнської апокрифічної легенди" — Благоченніця: Пресв. Діва Марія з тачкою в руках (шкє), а в другому місці: Діва Марія біля криниці з глечником в руках (М. Возник: Історія української літератури. Т. I. Львів 1920, стр. 106-107). До речі, письменниця Наталена Королева свого часу писала у львівському журналі "Вісник", що, бувши студенткою у відомого маляра Рєппина, на цей мотив (Діва Марія біля криниці з глечником в руках) намалювала була на конкурс образ Благоченніці, і російська православна церква царяків була так обурена неканонічністю цього мотиву, що домагається усунення Н. Королевої з Академії. Але Рєппінов образ дуже сподобався, і він заступився за неї.

Митрополит Іларіон каже: "В Україні... відомі образи на тему: "Визрівання малюнок во чреві єв" (Лук. 1, 41): намальована Євангеліста, а в животі її грає на скрипчотку дитинка" (Іларіон Оленко, Архiepіскоп Комапський і Пдцляський: Українська Церква. У. П. Прага 1942, стр. 95).

Священик Ніканор Абрамович, теперішній Митрополит УАПЦ в Зах. Європі, свого часу в одній із статтів писав про церковне малюство народньо-побутового типу. Серед ряду цікавих того роду образів, що він бачив по церквах в Україні, описує це як такий: "Авраам приймає піа дубом Мавриянських подорожників: на столі перед гістьми на тачі накриває сало, хліб і грамаства пляшка оливок". Подібно як Митрополит Іларіон говорить у цій справі у загаліні своїм творі, так само й каже про святих. Н. Абрамович: "Не сьміти... вималювати ці образи: це найівише місцевого "геніа-малара" котрий по чистоті свого серця уявив собі картину біблійського змісту в сучасно українському оточенні. І цього найівишого був деякий час проскинутий наскрізь весь наш побожний

добрийчній наріа" (о. Н. Абрамович: Їх боє вірно вінеса. — Самотній думки всім відомі і для нікого неоновазові. Журн. "Релігіоно-науковий вісник", чч. 7-8, 1923. Шпільорно (Польща).

Були ці образи, суперечні з наукою Церкві, по церквах, і провід Православної Церкви знав про них, а проте не завадив і не всі усував їх, бо трактував їх не як вираз науки Церкви, а як церковне мистецтво, отже вони вписали по церквах і ступенно набирали собі сили традиції. А мірою цього в народі могла зроджуватися думка, що коли Церква це толерує, то вони, мовляв, згідні з її наукою. І згодом могло дітти до того, що під натиском народу провід Церкви, всупереч власному переконанню чи й під сугестією традиції, мибіло щєно з того проголосити за "науку" Церкви. — Отож, коли це є час, коли задалеко не зважало, то цього роду протичерковну традицію треба з Церкви усунути, і о. Абрамович каже, що з погляду традиції (культури) ці образи не дуже цінні пам'ятки, однак з церкві їх треба забрати до музею, бо "ім місце в музеї, а не в церкві".

Колядки також належать до традиції, а не до вчення Церкви. Колядуку "Ой, видіть Бог" співують у церквах; в цій колядці співється: "Пішов Ірод аж до яду з Люципером на пораді". Чи тому відки, що ця вільна народньо-релігійна творчість на правах релігійної поезії, також основаної на народніх переказах, має місце в Церкві, то чи на цій підставі Церква мала б учини, що король Ірод дійсно сходив до пекла на пораді до Люципера, і назад з пекла вертався на землю? Треба мати на увазі, що так само на правах релігійної поезії в Богослужінні проникнув був у деяких місцях Церкви переказ про "Глєсне" прийняття Пресв. Богородиці на небо; проникнув у формі релігійної поезії, бо був уведений до Акафиста (Успішню), що є релігійним панегіриком (звельчанням) Пресв. Богородиці.

Як це було з латинським додатком "ї від Сина", так само й культ та віра в "Глєсне" прийняття Пресв. Богородиці на небо йшов не зверху, а навпаки — знизу доверху, тобто від народу до церковного проводу Римської Церкви.

Дослідник Пробст (Sacramentarius, 264 і д.) каже, що в Римі це не було вірою, а культ "тілесного" прийняття на небо, тоді як віра в це була вже під впливом апокрифів закориння в Галії (теперішня Франція), і звідтіля поширилася на Рим (The Catholic Encyclopedia, 1913). Значить, коли йдеться про Захід, то мари́д, найперше у Франції, сам собі почав вірити в "Глєсне" прийняття Пресв. Богородиці на небо і святкувати його, і чинив це тоді, коли наріа в Італії віри в це і цього культу ще не мав, а папа не признавав його. Латинський єпископ у Франції, у місті Тур, Григорій Турський у VI столітті, не тільки признавав до цієї віри французького народу, але й перший в історії Церкви роздобув такі рукописи (писані в IV стол.), в яких про "Глєсне" прийняття Пресв. Богородиці була мова, і він вірив, що ці рукописи нібито походять не з апостольських часів. І так під тиском злолу вєршті й папа признав цей культ — спочатку тільки в формі свята на базі традиції. А вже згодом під тиском традиції папа був змушений піти

ще даліше, і "Глєсне" прийняття Пресв. Богородиці на небо признати шляхом догми.

(Далі буде)

СОВЕТСЬКИЙ ГОЛОС ПРО ПОЛОЖЕННЯ ЦЕРКВИ В СССР

Кіаьська радіоміська мада щоденно "поштувати скриньку" в свій відповідний на висті, деякого із збавучих найбільшіймовно проповідують українці у Канаді. Уаеорі 29-го жовтня мада відповідала на жалівний лист жовтого 58-річного новопрібулого Дмитра Івановича Рудого (якщо тямий існує) в Порт Артур, Онт., а родом з села Діярц, з-під Львова. Д. і. Рудий, людина може писати заломама, захотів мати від кишської радіоміської вїсті з рідного села і про ціому питав, чи є там церква. І найбільшіймовно лощі відповідали йому аж півторичин часу. Відповіла в Києва була дослісно така: "Піп у нас є, Іване Дмитровичу, і церква стоїть та сама, що колись була, а ходять до неї тільки старі люди, бо молоді уважає за білий відпадіне відвідувати клуби і бібліотеки".

Тут сказано ясно: на ходження старших до церкви це подекуди диктується крізь пальці, а молоді забороняють. І у вільному світі є клуби та бібліотеки, а все ж молоді, маючи свободу релігії, ходять до церкви. А молоді в Україні ніколи не були мені побожною за молоді інших народів. Крім того, це жє покоління виховане вірочиним батьками й дідами, які живуть це а-перед часів окупації Московію Західної України.

ПРОНИКАЄ БЕЗВІРА — ЕП. МЕКДОНАЛД

На конференції римокатолицьких священиків і монахів у Торонті в листопаді п. р. Єпископ Антігоніша, Дж. Р. Мекдоналд, заявив, що "світські і нерелігійні проникають у віру і мораль канадійських католиків".

Намагаюся або погоня за багатством і виставістю не мають границі і гнєлує дають задоволення безбожним душам.

Гордість, похоть, скупість. Занй дух, тіло і світ; гордість життя, похильність тіла і похоть очей, — вони творять нову гіркову трийду, якими людина віддалена від Святої Тройці, а життява цій її затемнена.

МОЛИТОВНИКИ ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДИ:

Молитовник "Добрий Пастір" в чорній оправі. Ціна	\$2.75
Молитовник "Добрий Пастір" в чорній оправі, червоно або золоті тиски. Ціна	4.00
Молитовник "Добрий Пастір" в білій полотняній оправі, золотений. Ціна	6.50
Молитовник "Добрий Пастір" в білій шпиритній оправі, золотений. Ціна	7.80

Для дітей:
Молитовник "Прийняття Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна

Готуй і замовляти слати на адресу: CONSISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH OF CANADA 7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Вже вийшла з друку і продається книжка

"ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

видає А. С. В. Савчуком і благоченніцею Вісокопротоєвським Владиславом Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 82 сторін друку, вийшла на добріх книжкових матеріах і містить 24 гарних ілюстрацій (образів).

Особливо виділяється як Мадальна Шлях та знаєди на релігійного чинення і намішених дітей райці.

Шлях в перекладі 50 копійка.
Замовляючи й гроші вкисити на адресу: CONSISTORY OF U.O.C.O.
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man., Canada

Митрополит Іларіон.

ПРЕПОДОБНИЙ ІОВ ПОЧАТІВСЬКИЙ.

(Продовження)

ІО.
ЧУДЕСНЕ ВРЯТУВАННЯ ПОЧАТІВСЬКОГО
МАНАСТИРЯ ВІД ТУРКІВ 1675-го РОКУ.

Ще з року 1672-го появилася в Україні султан Мохамед IV, і сильно руйнував українські землі. До нього преданілися й кримські татари, і робили те саме. Скрізь усе горіло, скрізь валили народ у волю, скрізь була руїна...

Король Ян Собеський року 1675-го оголосив війну туркам, бо вони рік перед тим взяли й спалили місто Збараж. Почалася «Збарзька війна» між турками та поляками. Турки з Поділля посусли на Галичину та Волинь, зруйнували Збараж, Вишгородок і Вишнівець, і поділися на Почаїв.

ПОЧАТІВСЬКА БОЖА МАТИ.

Рок 1291-го на Почаївській Горі на Волині з'явилася одомови монахи та пастушки Івану Богу Божу Матір. У світлі, де стоїла Божу Матір, постоїла Св. Святий Іо, з якої й вийшла дивовижна воля. На цьому місці історично, десь уміє з XIII віку, побудований Почаївський Манастир.

Турки шаліли. — Попалили й пограбували всі доколонніє місця. Це йшов турецько-татарський загін під керівництвом хана Нуреддіна. Нарешті, 20-го липня, він відступив під сам Почаївський манастир. Увесь народ з сусідніх околиць побігав до манастиря і поховався, де було можна, бо був неабиякий. Сам Почаївський манастир був обнесений тільки грубим дерев'яним частоколом. Сподіюючи й здоров'я з монахів та з народом стали до оборони своєї Святині, що з чим міг. Ігуменом був Феодосій Левшинський.

А ратуниці на війні не було, — козак гетьмана Дорошенка стояли під Чигирином, а поляки Боронили Варшаву.

Турки зловили такіх двох монахів, і вбили їх. Усі ті, хто не міг боронити манастиря, безперервно молилися в Св. Троїцькому Соборі перед Чудотворним Образом Божої Матері та перед Мошаном Преподобного Іова, бо тепер тільки вони були оборонцями безборонного манастиря...

Монахи й народ завзято боролися, і так минули для них, 20 і 21 липня 1675-го року. Настала третя ніч, з 22 на 23 липня, — на цей час хан Нуреддін призна-

вний генеральний штурм Почаївського манастиря. Усі подстеріли свою ревність: молодші монахи з народом бігли частоколом, а решта — в могилах у Соборі.

І ось почався Акафіст до Пресвятої Богородиці. Хор і всі люди до саміх заспівали: «Прібдіносний Воеводице, від злого врятувала, піснє переможі в подіуми складаємо Тобі ми, слуги Твої, Богородице!...» І в цей час ритом розкрилися хмари, і над Собором появилася Богородиця в блискучому снізі, оточена Ангелами з огненними мечами... Преворч при Богородиці стояв на хмарі Преподобний Іов і молився до Богородиці про рятуюнок безборонного манастиря...

Усе це побачили турки й татари, і почали безладно пускати стріли на небесне видіння, але стріли верталися назад, і били тих, хто стріляв. Перелякани вороги зрозуміли, що діється чудо, стали панічно етикіти, і Почаївський манастир був урятований... Преданим свідчить, що дехто з турків і татар прийняли Православ'я, і позоставили посудишниками в манастирі.

Діла Марії завжди Опікує тих, хто її благає.

Чутки про це чудесне врятування Почаївського манастиря від турків і татар підразу рознеслася по всій Волині, і всім підняло духа, — а в нас Опікує Православ'я й Заступниця православного українського народу!

На пам'ятку цього чудесного врятування Почаївського манастиря від нехристів пізніше складена була величима народна дума, яка співалася й тепер:

Ой зішла зоря вчорашня.

Над Почаєвом стала...

Дума ця хвилює і захоплює і трагедію Почаївського манастиря, і чудесне заступництво Божої Матері та Преподобного Іова за православну Святиню. Сподіюємо слухати цю трагічну кантату ніхто не може...

Почаївське чудо 1675-го року пізніше намалювало було в Соборі на ліній стіні, а також намальоване і при вході в Печерну церкву, де лежить Моші Преподобного Іова.

В іюні 8-му Акафіста Преподобному Іову про це чудо читаємо: "Ти уєсь, преславний Іове, справді єси покровив й оборону твого манастиря, і єси зрозумів православні: коли побачили тебе на Небі, як ти молився до Богородиці про спасіння Святої Лаври, та монахів і світських, сильно обложених агарями, але з того часу реально тобі співзвучі: Радуйся, всемогутній наш заступниче! Радуйся, силі неабиячній святого манастиря! Радуйся, ти напад агаристий відби! Радуйся, ти стріли на голови їхні попертали! Радуйся, ти убивав єси Силі Ангільські являтися на поразку ти! Радуйся, ти багатьох агаря привів тоді до Христа! Радуйся, ти військовик, які ковоали манастиря, перетворили на його

посудишники!"

Трохи пізніше в Почаївському манастирі був поставлений новий собор, — Перемога Богородиці, на пам'ятку врятування манастиря від турків та татар. Ігуменом Почаївського манастиря під час штурму турків був Феодосій Левшинський.

Того ж 1675-го року при облозі манастиря турками однією монашкою вороги виставили голову. Монах узяв свою голову в руки і пішов з нею в Собор до Іюни Пресвятої Богородиці, — поклав свою голову перед Неою, і тоді упокоївся. Чудо це зробило на всіх величезне враження, розійшлося по всій Україні і було оспіване в неродних піснях.

II.

ПРЕПОДОБНИЙ ІОВ ПІД ВАСИЛІЯНИМИ.

Почитання Преподобного Іова, Чудотворця Почаївського, почалося, як ми бачили, аніж, ще за його життя. Канонізація його відбулася через 8 літ його упокоєння, 28 серпня 1689-го року. І з того часу почитання Мошеї Преподобного Іова, через чуда його, усе зростало та ширшилося.

При печері Преподобного Іова рано була побудована невелика церква, з Престолом на честь Великомучениці Вєрари. З північного боку цієї церкви був вхід до печери, в якій спочивав Моша Св. Іова. Церква ця звалилася Печерною.

Довго Почаївський манастир міцно оборонявся проти наскоків унітів, але в кінці року 1721-го вони — через підступ, обман та насильство — такі захопили його, і в православній Святині засіли уніти вєселини, найбільше окатоличені серед інших унітів. І до 1831-го року Почаївський манастир перебував у такому чужовірному полоні.

Уніти вєселини, захопивши манастир, відразу замкнули печеру Преподобного Іова, і нікого до неї не пускали. Іов — православний український Святий, а до таких унітів нема діла. І до того Моші Преподобного були "від спуском", щобто заховали. І плакав народ, безсильний що зробиши.

Та народ так став сильно й голосно вимагати відкрити православну Святиню, якої цілком заховати вєселини ніяк не могли. Та вкінці вони подумалися, що Моші загалом шанованого Святого і дія уніти будуть корисні, і десь аж у 40-х роках XVIII століття мусили такі відкрити Преподобного. Народ знову почав ходити до свого улюбленого Святого, і знову стали чинитися зіслєння від Моші. Гріб Преподобного не був у порядку, бо вєселини за ним мало догадалися.

"А десь змисла дати Воспєдє Добрепрєсєлого.

(Далі буде)

НОВІ УТІСКИ НА НЕКАТОЛИКІВ В ЄСПАНІ

Сучасний уряд Єспанії перебував під впливом Католицької Акілії. Не-католики там торпять утиски, які недавно ще більше загострилися. Церковний шлюб в не-католицькій церковній мєжєжє, — його треба потерпати цивільним шлюбом, але й відендєвє стали сильно утруднювати новими законами. Поперше, наречені мусять докєзати, що вони не-католики. Подруге, мусять дєдєтє дозвєлі від суду, який мусить докєзувати мє довести, де вони жили протягом двох останніх рокєв, і мусять дєдєтє оправдєні причини, через які вони хотєть вєнєчатєся, і т. д.

Продюється ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИНИ

гарно золочені
для носення на одєжі.
Ціна 50 ц. одєж.

Замовляти і гроші слати на адресу:
AGENCY OF THE UKRAINIAN EPISCOPATE
OF CANADA
7 B. John Ave. Winnipeg 4, Man.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "ВІСНИКА"

Бруксід, Саск. З нагоди Ювілею 26-ліття подружжя п-ва Юрія і Ангелі Натушчи, збірку прислав о. Деміон 22.90

ШГО, Саск. Поштерва від Сестрицтва Громади УПЦЗ Успення Пресвятої Богородиці 15.00

ВАЙТА, Ман. З Покхорону бл. п. Йосипа "Кудаловського, збірку прислав о. Горгіша 18.00

АЛВІНА, Саск. З нагоди Хрестин в п-ва Мирослава й Ольги Стефанюк, збірку прислав п. С. Михайлик 13.00

ГЛЕСЛИН, Саск. З Покхорону бл. п. Олександра Дуба, збірку прислав о. Хомяк 12.50

ФОРТ ВІЛЛІАМ, Онт. З Покхорону бл. п. Др. П. Венгера, збірку прислав п. Михайлишин 12.00

ВАНКУВЕР, Б. К. З нагоди Ювілею 50-ліття подружжя п-ва Івана й Марії Гриценко, збірку прислав п. Гузик 10.25

ВИТКІВ, Саск. З нагоди Вічнания Митроана й Євгенії Новосад, збірку прислав о. Хомяк 10.00

МОНТРЕАЛ, Кве. З нагоди Роковин Галини Федорові, збірку прислав п. Степанів 10.00

ЕДМОНТОН, Алта. З Покхорону бл. п. Стефана Невчаси, збірку прислав п. Телачко 10.00

САРНІЯ, Онт. З Прийняття для Отця і Добр. Улія, збірку прислав п. Губа 10.00

СІБА БІЧ, Алта. З Поминального обіду п-ва Бакочук, збірку прислав В. Рудий 9.50

ГЛЕСЛИН, Саск. З нагоди Вічнания Ярослава й Єлисавети Чуб, збірку прислав о. Хомяк 9.00

СЕНДІ РЕПІДЗ, Алта. З нагоди Вічнания Петра й Павли Федчук, збірку прислав п. Гавілова 9.00

ФОРТ ВІЛЛІАМ, Онт. З Покхорону бл. п. О. Козло, збірку прислав п. С. Пуляк 8.15

ГЛЕСЛИН, Саск. З Покхорону бл. п. Анни Федулик, збірку прислав о. Хомяк 8.00

ВЕНКУВЕР, Б. К. З Ювілею п-ва Богдана, збірку прислав п. Мельничук 15.00

РІЧМОНД ПАРК, Алта. З Покхорону бл. п. Марії Попович, збірку прислав о. Блажук 8.00

ОШАВА, Онт. З нагоди Посвячення дому п-ва П. і М. Семченко 7.50

ТОРСБІ, Алта. З Покхорону бл. п. Григорія Юрія Медичкого, збірку прислав о. Василія 7.20

БАРГЕД, Алта. Збірка з ювілею, прислав п. Савчук 7.00

СІРКО, Ман. З Покхорону бл. п. Олексія Соколюка, збірку прислав о. Горгіша 7.00

СОДБґРІ, Онт. З нагоди Вічнания п-ва М. Боднар, збірку прислав п. Ємчук 6.50

ОШАВА, Онт. З нагоди Роковин в п-ва Бориса й Грини Фоменко, збірку прислав п. Семченко 6.00

ГЛАДСОН БЕРІ, Саск. З Покхорону бл. п. Ф. Румака, збірку прислав о. Шевець 6.00

СІМКО, Онт. З Покхорону бл. п. Івана Коула, збірку прислав п. Ів. Данилевич 6.00

КЕРІЛЕНД, Алта. З Покхорону бл. п. Стефана Ілюка, збірку прислав о. Криштофанч 5.60

СЕНДІ РЕПІДЗ, Алта. З нагоди Хрестини Богдана Кенета, сина Михайла

А Анни Гурина, збірку прислав о. Труфін 6.50

ВАКАВ, Саск. З нагоди Ювілею 40-ліття подружжя п-ва Іллі й Василія Ріпак, збірку прислав о. Туржанський 6.00

ДЖАСТІС, Ман. З нагоди Хрестини Катерини, дочки Миколи й Стефані Мазар, збірку прислав о. Майба 6.00

ГЛЕСЛИН, Саск. З Покхорону бл. п. Анни Павляшин, збірку прислав о. Хомяк 6.00

ВАКАВ, Саск. З Покхорону бл. п. Параскеві Сарновської, збірку прислав о. Туржанський 6.00

СОДБґРІ, Онт. З нагоди Ювілею 35-ліття подружжя Отця і Доброїдиль Чижів та 35-ліття Священства 6.00

ВЕТРВІЛД, Алта. З нагоди прощального прийняття для п-ва Стремжови, збірку прислав о. Шербань 5.00

ВІННІПЕГ, Саск. З нагоди отворення алтарі п-ва Нестора й Зофії Шевчук, збірку прислав о. Б. Яковлевич 5.00

ВАКАВ, Саск. З Покхорону бл. п. Ів. Войко, збірку прислав о. Туржанський 4.00

РЕДЖАРИНА, Саск. З нагоди 79 роковин пани Аннелич, збірку прислав п. М. Грегорі 4.00

ЛЕТВІДЖ, Алта. З прощального прийняття для пани П. Згурської, збірку прислав п. Новодворський 2.00

ОВБ БЕНК, Ман. М. Редуцький 2.00

ТОРНТО, Онт. Петро Перелечія 2.00

ОШАВА, Онт. З нагоди Хрестини дочек п-ва Юрія й Наталі Семенов, збірку прислав о. Запарнюк 2.00

ЕЛОВ КРІК, Саск. Михайло Вербицький, пожертву передав о. Туржанський 1.00

ЮРКОН, Саск. М. Морчон 90

ВІРДЕН, Ман. Р. Дзюпко, пожертву передав о. Юрківський 85

ЛОНДОН, Онт. М. Кудаловський 50

ЕДМОНТОН, Алта. Пани Марія Руснак 50

ЕДМОНТОН, Алта. Андрій Мокрецький 50

Велика Випродаж Книжок

по знижених цінах

НА ПРОТЯЗІ МІСЯЦІВ — ЛИСТОПАД І ГРУДЕНЬ, 1956.

Хто на протязі цього часу зовматиме книжок за \$6.00, той заплатити тільки \$5.20 з пересилкою.

Хто зовматиме за \$9.00, платити тільки \$8.00 з пересилкою.

За \$12.00 — платити тільки \$10.00 з пересилкою.

За \$15.00 — платити тільки \$12.60 з пересилкою.

За \$20.00 — платити тільки \$16.80 з пересилкою.

За \$25.00 — платити тільки \$21.00 з пересилкою.

АЗОР — описання з часу ісеа Христа — 48 стор. — Прот. С. Савчук. Ціна \$16

АПОЛОГЕТИКА, або оборони Християнства 128 стор. — Прот. С. Савчук. Ціна \$10

АПОСТОЛ — на асї неба і света ділаого року — 232 стор. Опрацювання Івана АРІДЕРЕСКА ЛІТУРГІЯ І ВІЗНАЧІШ — Митрополит Леопольд — 86 стор. Ціна БІБЛІЯ Оповідання СТАРОГО ЗАОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор. Ціна БОГОСЛУЖБЕННЯ ПРАВОСЛАВНОГО ЦЕРКВИ — Митроп. о. С. Герас. Ціна БЕЛИКИ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УПЦЗ — 224 стор. Ціна БЕЛИКОПІСТІ СЛУЖБЕННЯ — видання дотте — Митрополит Леопольд — 68 стор. Ціна ВІФЕЛИЕМ — Катехизис для дітей — Прот. П. Мельничук — 48 стор. Ціна ВІЗНАЧІШ РІ УКРАЇНА — Митрополит Леопольд — 240 стор. Ціна ДІСЯТЬ БІБЛІЙНИХ Оповідань — Прот. С. Савчук. 61 стор. Ціна ІОАННІС ДО СЛУЖБЕННЯ — Промови Афанасія та Величана — 36 стор. Ціна ІВАНКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Служу на Нотат — (на мілографі). 87 стор. Ціна ЖИТТЯ РОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. І. Куварин. 190 стор. Ціна КОНОКОПІСТВО — Історико-догматична монографія — Митрополит Леопольд — 240 стор. Ціна ІСТОРИЧНІ МАТЕРІАЛИ ДО СПРАВ УНІВЕРСИТЕТУ УКРАЇНИ — 154 стор. Ціна КАЛЕНДАР "РІДНА НІВА" — на 1957 р. Книзь володимир ПРИНЦІПА ПРАВОСЛАВІЕ — на Катехизис — Митрополит Леопольд. 32 стор. Ціна КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповіт) Арт. Прот. Стор. 48 Ціна КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТІАНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. Ціна ЛІТУРГІА — (Детальний Курс) — Прот. С. Поніаша (на мілографі) — 49 стор. Ціна МАЛОВІДОМЕ — з історії української Церкви — Прот. С. В. Куварин — 254 стор. Ціна Том I — 268 стор. Ціна Том II — 232 стор. Ціна Том III — 256 стор. Ціна МОЛИТОВНИК — "Добрий Пастор", в церковній опраді. Ціна

тільки \$7.56 з пересилкою.

МолиТОВНИК — "Добрий Пастор" в церковній опраді. Ціна

ОКТОІХ — або Восмисатицх видання УПЦЗ — 184 стор. Ціна

ПОЛІІ ЕДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Леопольд — 184 стор. Ціна

ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрес Критського — 68 стор. Ціна

ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ, для родин, 28 стор. Ціна

ПРОТОКІЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УПЦЗ — 1906 — 136 стор. — Ціна

ПРОТОКІЛ НАДВІСНИКОВОГО СОБОРУ УПЦЗ — 1951 — 102 стор. Ціна

ПРОТОКІЛ СЬОМОГО СОБОРУ УПЦЗ — 1919 — 80 стор. Ціна

"RAVENHOLD WOLFE" — by Monks of Westm. (Хмель Волкс — в англійській мові). Ціна

РІДНА НІВА — Календар — на 1956 рік. 240 стор. Ціна

РІДНА НІВА — Календар — на 1954 рік. 240 стор. Ціна

РІДНА НІВА — Календар — на 1953 рік. 240 стор. Ціна

РІДНА НІВА — Календар — на 1952 рік. 240 стор. Ціна

РІДНА НІВА — Календар — на 1951 рік. 240 стор. Ціна

РІДНА НІВА — Календар — на 1950 рік. 240 стор. Ціна

СЛУЖБА ВОЖА на 2 голоси, на нотат — Прот. І. Куварин. 321 стор. Ціна

СЛУЖБА СВ. ТРИНИЦІ — в церковній опраді, невелич українською — 18 стор. Ціна

СЛУЖБЕННИК — видання УПЦЗ на відкритті — 189 стор. Ціна

СТАТУТ ІВАНІИ УПЦЗ — 77 стор. Ціна

ТРЕБНИК. Частина I, в церковній опраді в золотий тиснянці. 340 стор. Ціна

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА — Богдана Хмельницького — Митрополит Леопольд. 190 стор. Ціна

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА — в англійській мові. — о. П. Білок. 43 стор. Ціна

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА — Богдана Хмельницького — Митрополит Леопольд. 190 стор. Ціна

ЦЕРКОВНІ ПІСНІ — для викладки — на нотат. Прот. В. Селіван. 13 стор. Ціна

ЧАРТЕР І СТАТУТ УПЦЗ — 40 стор. Ціна

ЧУЖА РИКА, або хто має рятують (про убого) — Прот. С. В. Куварин. 202 стор. Ціна

ЩО ПРИБЛИСЛО УКРАЇНІ УТО — а-р В. Антонович. 110 стор. Ціна

ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митрополит Леопольд. 48 стор. Ціна

ЯК ПОВІЛИТИСЯ В БОЖОМУ ХРАМІ — Митрополит Леопольд — 72 стор. Ціна

НЕДІЛЬНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ 27 ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ — СВ. ПРОАТІШВ.

Наближається Свята Різдва Христового. Всюди бачимо святотичні приготування. В родинах і домах, у торгівлі, а навіть у пресі, — всюди згадки про цей будучий святотичний день, як напівнічницю, щоб кожна особа й кожна родина могла належно задовольнити приготування і це Свято провести.

З християнського боку такі людські приготування, що виявляються лише в турботах про святотичні потреби, є річчю природною, але неповною. З цього приводу ап. Павло так навчає: "Проглашуйте Бога в тілі своїм, та в душі своєю, бо вони Божі!" (I Кор. 6.20).

Турботи про потреби нашого тіла мають йти в парі з потребами нашого духа, тому Церква наша, як духовна мати, в цьому випадку бере на себе обов'язок духовно підготувати своїх духовних дітей до Свята Різдва Христового, і нимшию неділю присвячує пам'яті св. Прототипа.

Церква приводить нам із Св. Письма обітниця Божі про пришествіє Спасителя, дані на початку світа. Вона кажує, як на протязі двох тисячоліть кращі люди народу Божого жили тими обітницями Божими, глибоко вірили у здійснення їх, та, сходячи в могилу, перекладали їх своїм нащадкам. А ті, в свою чергу, живучи тією самою вірою, й надією, що їх батьки жили, поступали так само. І народ у своїй вірі й надії на пришествіє Христове не задовольнявся, хоч на що величю подію доводило чекати тисячоліття.

Батьки синам, а матері дочкам, відходячи з цього життя, заповідали тримати нехвию Святу, Богом дану Віру і її закон, та жити сповіданнями, які та Віра голосить. Так було до Різдва Христового.

У призначений час світ дочекався свого Спасителя. Він (Спаситель) сповняв на землі Своє призначення і навки перебував духовно, невидимо, поміж християнами. Він заснував на землі Своє духовне Царство, яке носить назву Церкви Христової, і всіх кличе до цього Царства.

Сіла віри Старозавітних Праведників кличе, новозавітних дітей Божих, їх наслідувати. Не залюбовляюся і ми в своїй святій Вірі. Дотримувалися заповітів наших побожних прототипів, прадідів і отців, та вчення Церкви. Вони ввели нас на Православну Віру, але не зраджували її. Берегли її, як найбільшу святість, в, сходячи в могилу, передали її нам.

Сьогодні Церква це пригадує нам, бо вона хоче, щоб ми вглибили своїм розумом у щоби пришествіє Христового на землю, та належно зрозуміли всю величю цього величного Свята Різдва Христового, яке незаймово приїде, і були достойні нашого християнського звания, як цього учить нас Апостол. (Еф. 4, 1).

НЕДІЛЯ СВ. ОТЦІВ. СВЯТ-ВЕЧІР

Неділя СВ. ОТЦІВ останньою неділею перед Різдвам Христовим. Цього року вона припадає на Свят-Вечір.

Свят-Вечір у нашому релігійному житті має велике значення. Він дає нам не тільки релігійне виховання, яке необхідно в нашому християнському становищі, а більше того, — він оди́гає наше

Свято в наш національний український одяг. Разом із Словом Божим, наші вітанням освятчені традиції і звичаї наділяють Святу Різдва Христового повну картинну цілість українського Різдва.

Сама назва "Свят-Вечір" кажує на особливу святість цього вечора у свідомості нашого народу. І треба сказати, що ця назва наша, українська. Увесь цей день напередодні Різдва Хр. завершує наші приготування до Свята. І чим більше ми вглиблюємось в саму подію Народження Господа, тим більше пожиточним і корисним буде це Свято для нашої душі. В нашій релігійній уяві і в символічних обставинах цього дня пред'являється Вифлеєм і Народження в ньому.

Народженням у Вифлеємі є Той, Кого обіцяв світові Бог, і Кого за тисячі літ наперед провістив пророки.

Святе Письмо навчає нас, що Той, що народився Його ми готовимось святкувати, є Син Божий, Богоцарює, Спаситель людства. Він мав дати людям нове розуміння волі Божої і таємниць людського життя. Він мав бути прикладом святого й чистого життя до переходу у вчність. А найголовніше — Він поїсє на Собі гріхи усього світу, віддасть Себе у жертву Божої справедливості, та жертвою Своєї любові поведе оправдані народи до Вічного Отця у блаженне Царство Його.

До спомину такої великої події ми готовимось сьогодні, і вже цей Святій Вечір, що приїде, є початком тієї великої події.

Евангелія німшиши приводить родо-віда Ісуса Христа, який доводить, що І. Х. справді походить з року Давидового, як про те було провіщено через пророків. Вона теж подає і короткий опис самого Народження Христового.

Слухаючи Евангелію ту, ми уявно бачимо Вифлеємські ясла з сном, Дитину, на тому сніні положену, та Пречисту Матір і Йосифа Опікуна. Тому і в свої хаті ми приносимо снін, та кладемо Його попіл сніл, або під обрус, де споживаємо Святу Вечерю.

Дочиняючи й належно це велике Свято Різдва Христового, і шануємо наші одвічні звичаї святкування Його. Нехай в наших домах рік-річно буде кутя на столі, снін, а де можливо, то і "дідух". Нехай Свят-Вечір буде для нас і для наших дітей незабутнім і святим. Достойно приготуємо себе до цього радісного моменту святих спогадів, бо для нас народився Спаситель, щоби бути в нас і з нами вічно.

О. С. Г.

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В КАНАДІ МОЛИТЬСЯ ЗА ВИЗВОЛЕННЯ МУЧЕНИКІВ І В ССРС

На міжнародній політичній арені в ССРС протамом останніх років зиснуєва жаєсь іліаста думка "коєкзистєнці" (співжиттє) вільного, демократичного світу з Советським Союзом. Безперечно, людство, як таке, бажало й бажє миру. Бажання миру у вільному світі серед провідних політиків, а то й деяких урядів, привело до цього, що від деякого часу вони почали збачати в зовнішній політиці ССРС якусь німє поєшту, якусь "відлуги", але як і треба було сподіватись, ці погляди у вільному світі були породжені тільки Його власним добрим бажанням, він у ССРС бачив це, що хотів би бачити, а чого там немає в дійсності.

Щораз новіші факти, що продукуються у вільному світі крізь залізну засону, свідчать, що в ССРС німє не змінілось, советське пєкмо на землі, а Його напівторішіші форми існує дає. Даліше існує масова людобитість і поновлення. Даліше існують мільйонні табори мучеників смерті на диких пустирях Сибіру. Про все це, між німши, свідчать такі факти, як масове розвешення українських жінок-касторжниць на Сибірі; як звешення соток тисяч українських мучеників з Сибіру до вільного світу про рятують; як московсько-большевицька масова масакра народу, з жінками й дітьми вклично, в Східному Берліні, в Познані, а найбільше в Угорщині. Всі ці страшні факти, що стались ближче кордонів Заходу, стали більш видними, отже й переконливими для вільного світу. Тепер є більше даних сподіватись, що вільний світ повертєт, приїме до відомє й поробить належні висновки з того, що безбожна Москва це в 1917—1922 роках почала грабувати й німшити українські церкви, а в 1930 року заборонила існування Української Автокефальної Православної Церкви, погловлоно замучивши увесь її Єпископат — 32 Єпископи з Митрополитом Ленківським на чолі та понад дві тисячі священників, а решту позбавивши релігійної свободи. Голодом і розстрілами Москва в 1921—22 рр. зніщила сотні тисяч українців, а в 1932-33 роках червоні на Москва штучно і навмисне створили голодом зніщила коло 7 мільйонів українців. Це масове людобитість у вклично українців з їхніх рідних земель, це нечужне перешакування Віри на приїноситься. Що діється у т. з. сателітних державах — це тільки частинний відбілок цього пєкма, що від початків існування большевизму не приїноситься в окупований Україні.

Маяючи постійну скорботу на серці за тих мучеників, Українська Православна Церква так само й у неділю 16 грудня по всіх своїх святинях у Канаді присвятив свої гарчі молитви до Господа Бога за те, щоби він Милосердний допоміг усім нашим ближнім, усім братам у Христі, і нашому многотрадіальному народові зволотись з поновлення людськосо-особистого, релігійного, національного.

Всюди там, де наші соборно-овітєкі організації влаштують протестатинні маніфєстації, як це має місце у Вінніпегу 16 грудня, з початку Кут, вірні наші Церкві приїмуть у них масову участь.

КАРДИНАЛ МІНДСЕНТІ НАПІШЕ ІСТОРІЮ СВОГО УВ'ЯЗНЕННЯ

Американська прєса подає, що угорський кардинал Міндсєнцтї погодився написати для американського журналу історію свого ув'язнення-большевизмом; журнал запропонував йому за це чертє мільйонів доларів гонорару.

Що червона Москва винищує українців це більше, ніж це робила колишнє царська Москва, показують такі цифри: в 1897 р. в Україні було 76,4 відсотків українців, а москалів 10,5 відсотків. А в 1920 р. українців було тільки 72,5 відсотків, а москалів 16,4 відсотків. По шлїдї відсоток українців упав ще нижче, а москалів піднісся.

Першим проповідував Віру Христову в Україні Апостол Андрій.

В і д д і л М о л о д і

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИ АНДРЕ

(Продовження)

Він увійшов до їдальні і побачив музику в товаристві якогось чужинця перед маритим столом, по середині якого пхалася гора вишень, — така чудова, червона й принамалю для дитячого зору!

Тому Йосиф, як тільки увійшов до кімнати, впади очі в ці ороці і почав кивати головою. Ах, коли б то його очі мали зуби — що тоді вишніася б з тієї гори? Скажемо для його виправдання, що він, мабуть, не ів вишень від самого входу з Гайсбург, — він, що так любив вишні, і ів їх так часто у себе в Ровалі!

Як би там не було, але Йосиф ів очі вишні, і чужинець нарешті це помітив.

— Еге, майи, ти здається любиш вишні? — сказав Йому.

— О, так! — смисло відповів Йосиф, не відводячи очей від стола.

— В такому разі заспівай моє мені де-що, і я дам тобі їх повну жменю.

— Що заспіваєш?

— «Шнебуль із Святого Письма»).

— То я заспіваю. — І Йосиф, не зводячи очей з вишень та в ставі певного піднесених, спримченною обличчям, проспівав так, як ніколи досі ще не співав, дуже чудово!

— Дуже добре, — сказала чужинець і розвалив вишню гору, щоб передати значення її частини Йосифові. — А тепер кажи, чи хочеш залишити Гайсбург, щоб поїхати до Відня?

До Відня? — спитав хлопчик з повинні устами вишень, — і це для того, щоб там співа? — Так, у великій церкві.

— Але ж добрей! Я згоден їзати туди. — В такому разі, — сказав учитель, — їди, складай усі свої речі і сьогодні ввечері поїдеш з паном Райтером.

Дитина радісно побігла, котячачи по дорозі вишні.

Райтер був диригентом хору в церкві святого Стефана, яв для Відня є тим самим, що Нотр-Дам для Париза. Музика з Гайсбурга відставив Йому свого найкращого учня, мабуть, тому, щоб винагородити собі прихильність впливового товариша.

Ось як мавий Йосиф перейшов без найменшого жалю з Гайсбургського хору до хору церкви св. Стефана.

На цім новім місці він мусів це незліченно працювати, та учитель Райтер не тільки не бив своїх учнів, але навпаки — від часу до часу звертався до них з добрим словом і навіть не снував поспити.

В таких умовах праця не була Йосифові тяжкою.

Його учитель, бувши добрим музиком, навчав за певною методою, за допомогою якої пачі учні робили помітний прогрес. Йосиф працював з усієї сили, і незабаром у крузі віденських аматорів музики багато говорилось про маленького співака з церкви св. Стефана.

*) В Німеччині певні витяги Святого Письма підкладали під музику і такі уступи називалися «моте».

Чудовий голос, виразна вимова, глибоке музикальне почуття — дитина едукувала в собі всі ці прикмети. За один рік хлопчик став маленьким чудом. Але хоч він раді своїм успіхом, проте ж не задовольнявся ним. Досі грав і співав твори, а згодом з'явився у нього думка творити самому.

Ото сидить він і шкрябає аркуш за аркушем під диктат своєї буйної хлопчачої уяви, сам захоплюючись тими чудесами, які малював. «Я тоді думав, — оповідав він на старість, — що чим чорніший став папір, тим музика мусіла бути гарніша». І тільки Бог знає, скільки нот написав він у тих початках творчості.

Спочатку він робив це нишком; бо коли першим мент захоплення минав, то свідомість відкривала йому очі на слабість творів.

Однак одного дня, закінчивши твір, який довгий мент задовольняв його, Йосиф рішився показати його учителеві Райтерові. Той зміряв своє учня насмішувато очима і крикнув:

— Го, го! Ти хочеш компонувати?

— Пробую... — промиграв Йосиф.

— Пробувати не заборонено, але пробувати це не значить досягти.

— Колиш треба дочати.

— О, на це мавш час, але в кожному разі подивимось!

Учитель, переглянувши зшиток, звернув його, кажучи: «Взагалі але, а крім того скрізь гармонічні помилки. Випис, хлопче, ти будеш komponувати, коли навчишся всього, що треба знати».

Йосиф не задовольнявся через такий рішучий осуд. Навпаки, він почав ще пильніше вчитися, щоб краще планувати закони музики. Багато разів він пробував також приміняти їх на практиці.

Минуло шість місяців, і протягом того часу багато паперових аркушів покритися нотами, але пан Райтер не бачив ні одного. При кінці цього терміну молодий композитор зробив нову спробу.

— Деякий поступ помітний, але це ще далеко до того, що ми називаємо твором! — сказав тепер суддя. — Випис, Йосифе, учні!»

Після тієї оцінки, що не була вже такою безнадійною, Йосиф вернувся до праці ще з більшим завзяттям.

Місяць пізніше ще новий твір був представлений панові Райтерові, але на цей раз він уже не заходив у довіг розмов, тільки знову сказав: «Деякий поступ є, але це ще далеко до того, що ми називаємо твором. Учні, Йосифе, випис!»

І що там далі говорити... Два роки Йосиф радівся з паном Райтером, і кожного місяця він повторював: «Деякий поступ є, але...»

І завжди Йосиф не падав духом, — він учився і творив, бо вірив, що всі ті «а-е-я-к і п о с т у п и», зложених разом, дадуть у сумі талант, якого треба було досягти, щоб як тоді мати право сказати: «Я написав твір».

І його студії та твори все більше відкривали йому таємницю музики, і успіх співака з церкви св. Стефана почувався вперд.

(Далі буде)

ПОСЛІДНЯ ПОРАДА БАТЬКА

Один батько, дожиши глибокого віку, коли почувався вже близько смерті, покликав до себе свого сина одинака і сказав:

— Сину мій, я знаю, що вже довго жити не буду. Але поки мене несподівано закличе смерть, хочу оставити тобі щось у спадщині.

Як сам знаєш, нема у мене ні грошей, ні поля. Оця хатина, в якій ми досі жили, остаеться тобі закишток від зими і дощу. Коли ж у тебе буде будівля здобути щось більше від того що я мав, мавши відану, то ти будеш щасливим, хочеш, то я дам тобі шукати свого пастя у хвіту. Однак поки оставлю тебе самому, поки дозвілю тобі, своїм життям я був досісним задоволенням. Найближчим скарбом, що я мав у душі, було власне це, що я завжди почувався щасливим. Думаю, що такого скарбу і ти шукаєш. Та щоб ти його повнімі міг дістати у спадщині по мені, мусиш прийняти від мене три ширі поради.

Перша така: коли щось робиш, не оглядайся на людську критику і не слухай, що хто каже. Людській критиці нема границі. Зробиш так, як один тобі порадить, то зноб другий буде тебе критикувати. Іди. Сиди вперед і завжди страйфай власні твоїми силами доконати щось тке, що має вийти на добро тобі і людям.

Друга порада: не назибуй собі багато таких речей, що будуть без розумного життє. Вони згодом стануть власниками тебе самого і звяжуть тобі руки, душі, і ти сам стаєш їхнім рабом. Я ніколи не мав їх, і почувався вільним від усіх непотрібних клопотів. А не маючи ніяких клопотів, я завжди почувався щасливим.

Третя порада: якщо тобі в житті в чому не поведеться або тоді як зробиш помилку, смійся з себе самого. Не загядуй нічого про те людям, бо багато з них будуть готові сміятися з тебе навіть тоді, коли тобі треба буде планувати. Не забувай, що ти одиникий будеш паном своєї власної долі. Коли ти сам направиш свої помилки і не будеш їх визнавати, повторити, будь певний, що знайдеш те щастя, яке я мав у моїм житті. Іди сміло вперед, випис на своїх помилках і сам смійся з них, а такий спосіб життя стане тобі сильним ставленням паншчирем, об який буде обв'язуватися вся чужа критика і чужий сміх.

Сину, я сам так чинив протягом усього мого життя, і все це виходило мені на добро. Коли воно вийшло на добро мені, то я певний, що стане добром і тобі.

По якімсь часі добрий батько помер. А син, проводивши свого батька на вічний спочинок, це і тепер чує тихий який голос в душі, як батько передавав йому свої три поради. Над гробом співаки батькові Віну пам'яті, а син, прощаючи батька постанне, шептав у душі своїй: «Дякую, батьку, за скарб, який лишив ти мені, і прирікаю, що буду берегти слова твої через ціле моє життя».

о. С. Гребешок.

КРИЗЬ ПАЛЬЦІ

НАУКОВА ДОПОВІДЬ

Каждо, що професор буде промовляти. Треба шти. Як же ніколи не чув промови професора. А як же так люблю, як професор промовляв! Чоловік багачого нового навчання може, а саме головне — нічого не коштує.

Прийшов я. Сів собі в задні рядках. Чого мені наперед платити? Вийнявши наперед, більше знайомих адбави, і спокою тобі не дають: "Може з тисячу доларів позичити?", хтось запитав.

Професор почав промову: "Високоповажамі пані й панове! В університеті улагоджена наша планета. На нашому глибоко компактною масою улагоджених націй, — всі в перманентному прогресі, гальванізованому вітальними імпульсами..."

— Я, здається, трохи зле чую... — заклопотано сказав мій сусід, і пересівся на два ряди лавок ближче до професора. Я також перенісся. Професор продовжував:

"Статися атрофіє вітальну енергію! Інертність неутралізує біологічний еліксир. Це нам треба зафіксувати собі в ментальності так у нашій мітрополії, як і в діксіторі..."

— Це трохи ніби недочуваю, — почав бікати сусід, і пересівся на самий передпоперідній ряд лавок. Я сів поруч нього. А професор продовжував:

"Еволюційні, революційні, спонтанні процеси в макрокосмі є в кавал'єрній реакції до нашого спиритуального мікрокосмосу..."

— От нещастя, і ще зле чути! — нарікає сусід. Як він думає: в першому ряді сидять просто люди, чи професори? Може б я до них пересівся?! — І він сів у першому ряді. Я за ним. А професор продовжував:

"Діалектика раціональної інтерпретації екзистенції характеризується антиноміями, — софістична гольбального маштабу..."

— Чи ви добре чуєте? — неспокійно питає мене сусід. — Школа, така прекрасна промова, а я майже нічого не чую. — Він раптом встав і, заявив голові засідання, що він зле чує, бо з нього несподівано шість вухам сталося, і попросив доволу сісти за столом, на трибуні, біля самого професора. Доловий професора на кілька хвилин перервали, превзиді зробила коротку нараду, і сусідів винятково дозволених сісти біля професора, — мовляв, маліка, зле чує... А професор продовжував:

"Теологія екзистенції — це містерія над містерією Креатора. В резолюційні гомішукуюся і фіястеріа секундарна телеологія є псевдо-абсолютною. Пані й панове! Це ментальний далітонімі Абсолютна телеологія — це трансцендентна проблема — генеральна для космо-су..."

У залі була смертельна тиша. Люди слухали... Більшість із них — мої знайомі: Пилип Вільховий, торговець сандвичами, — людина поважна, вдумчива. Петро Малиш, робітник з цегельні, — хлопчик спратнений освіт. Тарас Холод, продавець з харчової крамниці, — він не минав ні одного відвітку. Моя старенька сусідка з швальні, — гуздик там приймає. Два проїзні фермери — постійні передплатники часописів. І так далі, і тому подібні. Всі вони люди ро-

зумні, чесні, шанують науку у професорів. А професор продовжував:

"Дефінітивна конклюдія з поданих преміс, утилізуючи для кращого розуміння популярні слова, — така: 'втіснені доктрина квазі мортіс імаго ест'."

Професор закінчив. Ми глибоко заласкили браво. Професор подякував і сів. Голова засідання запитав, чи хтось має до професора питання у зв'язку з відчитом. Може щось комусьбудь неясне?...

У залі була смертельна тиша. Врешті встав Андрій Клінак — торговець старим взуттям, і каже:

— Та що ж тут неясно? Все ясно! Пане голово, я хотів запитати, власне у зв'язку з відчитом пана професора, як він дивиться на ту "польку" на Середньому Сході?

— Будь ласка! — озвався голова. — Ваше питання не відноситься до теми!

— Як то ніби: "не відноситься до теми"? — образився пан Клінак, людина загально шанована з-за своєї правдомовності. — Може пан професор трохи відходив від теми, але я питаю цілком до теми!...

— Сюзавши це, він вийшов з залу. Професор був прикро збентежений. Голова закрив засідання. Ми йшли додому. По дорозі я зустрів свого друга — Максима Караса, завізничника.

— Ну і як? — питаю.

— Ніби що?

— Професорова доповідь...

— Чудово! Надважчально глибоко! І просто жаль бере, що я, людина мало освічена, не зрозумів її. Мушу-настише

ходити на такі доповіді, — певен, що значно доповню свою освіту.

— Шести вам Боже! — кажу щиро. **Мавра Полама.**

ВЖЕ ВІЙШЛИ Я ПРОДАЮТЬСЯ ЛІСТКОВІ ЛЕКЦІЇ

ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШІЛ

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді видає цього року, за благословенням Високопреосвященшого Владимира Митрополита Іларіона, листкові лекції для Недільних Шіл.

Лекції прикрашені гарними образами (малюнками) з Старого й Нового Завітів, відомі до змісту двох лекцій, та видані на гарній коштовній папері.

Хоч лекції призначені в перший мірі для Недільних Шіл, то вони також прекрасно надаються для ДОМАШНЬОГО ВЖИТТЯ. Малючі ці лекції, родичі знають багато легше давати своїм дітям домашнім релігійне виховання.

Потім лекції вийшли для двох перших класів навчання, — Класа I і Класа II, — кожна клас по 40 лекцій.

Ціна за 40 лекцій першої чи другої класи ТІЛЬКИ 85 ЦЕНТІВ.

Замовлення посилайте на таку адресу: The Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

Спеціальна Оферта для передплатників "Вісника"

На протязі двох місяців від 1-го листопада 1956 до 31-го грудня, 1956.

1. Хто відповість свою передплату на два роки або більше і приїде до Адміністрації "Вісника", то їй дістане знижку, як зазначено нижче:

Наперед	В Канаді	Заграницю	Вн заощаджуєте
2 роки	\$ 25	\$ 25	\$ 75
3 роки	7.50	9.00	1.50
4 роки	9.50	11.50	2.50

Передплата "Вісника" на один рік — в Канаді — \$3.00 — для заграниці — \$3.50

2. Хто з передплатників, що не залягає зі своєю власною передплатою, приїде одну передплату за себе, а другу або більше передплат в дає суму для когось іншого, той платити за кожну передплату тільки по \$2.50, замість по \$3.00 (в Америці по 3.00 замість по 3.50).

До Адміністрації "Вісника", Winnipeg, Man.

При цьому надіслав \$.....

на відновлення передплати на

роки.

Мое ім'я й прізвище:

.....

Моя адреса:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

THE HERALD

7 St. John's Ave.

Winnipeg 4, Man.

„ВІСНИК“

Публікує матеріали для українців.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

Консультації української Громади-Пресослужки
Церкви в Канаді.

Перекладає: в Канаді — \$1.00 за рік.
За границю — \$2.00 за рік.

THE HERALD

Published bi-monthly by the
The Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox
Church of Canada.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba.

Subscription per annum:

In Canada — \$2.00 Foreign — \$4.00

Адресує:

The HERALD, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРИНЕСІМО СВЯТУ ВЕЧЕРО

Є в нас правдивий звичай на Різдво носити Святу Вечерю до наших найближчих. Вечерю несуть одружені й відлюдні діти до родичів, брат до брата, сестра до сестри, онуки до дідів й баб, похресники до хресних батьків, друзі до друзів.

Чудовий і глибокий український предківський звичай! Яким зворушливим теплом від нього подихає! Яким святым променіє! У велике Свято, у Свято Різдва Господнього, про вас не забули васі найближчі, — вони приїшли до вас і принесли Святу Вечерю; ви приймали її, і чуєте на ній теплі сліди їх щирих і щедрих рук; чуєте цілість і теплоту їх доброго серця.

Священний звичай наших добрих предків...

Чи на Різдво Христове в безодній Україні відчиняться в кожну хатину двері, чи почувється шире урочисте привітання: „Поздоровляю Вас з Різдвам Христовим — Христос Рождається. Та й я мама прислала мене до Вас з Святою Вечерею“?

Читаємо в листах з України, що в темній, холодині хатині сидить старенька бабуса з сиріткою онукою, — саміти, голодині, опущені. Це ж Свята Ніч Різдва Христового, — гадаєш, і коватиють тихі слізки. Різдво дїстало шматок чорного халба, і це нечутяче плачє. Хто ж дасть, кому ніхто сам не має! У кого ж простини, коли всі стали збєра-каними... Один одного тихо поздоров-ляють: — Христос Рождається! — але ні-хто нікому не принесе Святої Вечері, як звичай велить, бо ніхто сам не має, — духи предків це бачать...

А скільки то на вигнанні — в Німеччині, Австрії, Франції — наших ближніх, що на Різдво Христове ніхто не приїде до них з Святою Вечерею. Скільки то недужих по лікарнях! Скільки німечини старців по вбогих притулках аж й без даху! Скільки з прозоро-блудним лич-ням голодині дїточок, що часом без здо-ров'я, сиріток, без виглядів на май-бутнє, без надії в серці, — люди що в руках Божих!...

Це ж наші ближні! Це наші найближ-чі — брати по крові; брати по Вірі й Церкві; брати по душі, слову й ділу...

Коди ми тут, у багатій Канаді й США — в найбагатшій країні усього світу, сяємо за наших священників предків-ським звичаєм до Святої Вечері, то чи зможемо ми в Бозі радіти й веселитися, коли гадаємо, що в той час по другий бік океану є наші брати й сестри по на-ці, Вірі й Церкві, що в холоді й голоді коватиють тихі слізки? Чорний, холо-

ний одчай безнадії, мов бездонна про-пасть, огортає їхні душі! — чому про- них забули їхні брати, яким живється краще? Забули брати, в яких на Різдво Христове у хаті повно тепла, світла і стра-ху стоїть! І вони забули про братів і сестер своїх, забули про ганяні й голодині земляки та одновітчизні; забу- ли про хворих, німечин, бездомних; про інвалідів, вдів, сиріток, старців...

Дорогі Брати й Сестри! Наближачи- ся Різдво Христове; — вишлімо Святу Вечерю своїм найближчим, які очікува- ли її від нас, а яке може й очікувати пе-режати; але в душах жевріє ще „надія проти надії“, — а може... Може на Різдво Христове хтось неочікуваний по-тукає в двері, — поштар, і принесе по-сылку а-за океану від когось, кого мо-же й не знають особисто...

Дорогі Брати й Сестри! Ви можете дїстати особисті адреси тих, що край-ньо потребують Вашої допомоги. Ви можете вислати їм особисто, знаючи, що і кому я коли висилаєте. Вишліть їм Святу Вечерю — до Німеччини, Австрії, Франції, і всюди, де вам відомо, що на Вашу допомогу чекає немисльо прости-нена дряхла рука... Вишліть Святу Вечерю хоч раз, хоч одній особі, хоч одній родині! Тільки таким способом Ви засвідчите найбільшу любов до сво-го народу, до своєї Віри й Церкви. Гос-подь, який бачить це, побагословить Вас душею й рукою тих, яким Ви з очої обіграте слізку гора.

Брати й Сестри, від нас вимагає цього наука Христа, — віра без добрих діл — мертва! Від нас вимагає цього наш на-ціональний пророк Т. Шевченко:

Обніміте, брати мої,
Найменшого брата,
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати!...

Допоможімо тим нашим, братам, що стали „найменшими“ під огладом своєї неволі; допоможімо, щоб усміхнулася мати — Україна з радості, що між дїть-ми її є справжні любові, — любов у ді-лах. — Вишлімо ближнім нашим Святу Вечерю!

КНИЖКА ПРО КАТОРУ В БУВ-ШОМУ МАНАСТІРІ

В. Макар, Береза Картузька, споми-ни, Вид. Ліга Визволення України, То-ронтіо 1956, стор. 204. В тексті — ілю-страції й малюк. Ціна \$2.00. Адреса за-мовлень: LVU, 140 Bathurst St., Toronto, Ont., Canada.

Автор написав споппини про Березу Картузьку — польський концїтабір з 1934-39 рр., в якому сам мучився як по-літїарський. Шо ваяляли собою жалвині гітлерівськї-німечїні качетї — про це на-писано багато. А чим була польська Береза Картузька — бачимо з таких слів автора: „А втім дехто, кому дове-лося побувати в 1934-39 рр. у Березі Картузькій, а бїсія в 1941-1945 рр. в німечїнських качетках, в тому числі і в ли-хотї слави Ашвіліш, стверджує, що умови життя в Березі Картузькій були набаг-тїжчі, як пережити в німечїському кон-цїтаборі“. — Береза Картузька, це єдиний цього роду кошмарний концїтабір у Польщі. Він був створений поляками на окуповаї українській землі (в прадї-сах Полїсся) і головнїю для катування українцїв.

Як відомо, католицька Церква в Польщі сїмнїю підтримувала „вождя“ Ридз-Смїгїлого. Це за його владї ка-толицька Церква пробувала усунути ті-до попереднього „вождя“ маршала Пї-Пїлсудського з Вавельського маводею, з-поміж жеролів і заслужених мужів, тому що Пїлсудський не хотїв бути за-рядним в руках Католицької Акції. Та-ким зяремидом став Ридз-Смїгїл. За його владї почалося пересїдування Православної Віри українцїв та нищен-ня їх церков.

Маючи все це на увазі, ми краще зро-зуїємо ось, таке ствердження В. Мака-ра в його споппинах: „Відношення уря-ду (польського — П. С.) до правосла-вної Церкви є в моїх очах тисячу, а то й мільйон разів більшим проступком, як Береза (стор. 180).

Ми вже сказали вище, що уряд Рид-з-Смїгїлого був католицько-клері-кальний. Тому то, між іншим, за часів німечїської окупації Ридз-Смїгїл пота-ємнїю жив і помер у Варшаві, від вигла-дом „професора“, майже виключно під опїкою католицького духовенства, а між ними проф. д-р О. Ж., одного з лї-дерів Католицької Акції.

Все таке у створеному Ридзом-Смїгїлїм концїтаборі в Березі Картузь-кій... пересїдувало Віру. Просто ней-мовірним нїдється нам таке свідчення В. Макара: „(В Березі Картузькій) не вїльно було молїтиси, таке образок на нїшї, перекреститися, — за це все було биття“ (стор. 180). Ось що чинив поль-сько-католицький уряд!

Правда, про людське око в неїдїю відбувалося для вїзнів урядове Бого-служення — за поліційним наказом. Цей наказ звучав так: „На завітїршню Службу Божу, яку підправити римо-католиць-кий свїщенник, ідуть всі арештованї, крім жидів. Жидин переконанї тут ні-хто не смїє мати. Переконаванї тут ма-ють тільки я. Я командїти і це вам наказую. Цей наказ мусїть бути виконаний так само, як мусять виконувати накази вїз-нї під час праці з лопатою чи дїгало-ном. На командї треба зробити все. Хто наважиться не виконати наказу, того зуїмімо змусити фізичною силою“.

І-так змусили ходити на римо-като-лицьке польське Богослуження україн-цїв уніятїй і православних, а навїть і ко-мунїстїв. А при тому „сїкільки палїць і прокївїє вївало під час муштри в ті неїдїльні ранки на голови“ вїзнів, коли їх, усіх вїровнїзанїх і комунїстїв, при-мусово пїгли на це урядове польське ри-мо-католицьке Богослуження (стор. 64).

Автор каже, що „бїльшїсть вїзнів українцїв-нацїоналїстїв — це були ши-ро і глибоко віруючі люди і-практикую-чі христїяни, — як католики (греко-като-лїк П. С.), так і православні“ (стор. 64). Однїм українцїм, уніятїй і право-славнїм, не хотїли йти до Сповідї в поль-ського католицького свїщенника. „З укр-аїнської шїбної лїзїни почали йти до сповїдї до польського свїщенника кіль-коко „угодюючи“, які поповали були до Берези через якесь непорозумїння, і які в той спїсїб хотїли задемонструвати своє „морально-полїтичне алїбі“ (стор. 64). — Значить, польско-латїнське ка-толицтво означало лїяльність до всого польського.

Згодом для уніятїй такі почали при-сылати свїщенника, о. д-р Осипа Клядо-чного для Сповідї й Причастї, а право-славним не присїлали їхнього свїщен-ни-

ка ніколи, хоч агодом їх зв'язано від примусової участі в католицьких Богослужіннях. Зв'язано й комуністів (стор. 66). Але зв'язано на це, щоб у той час, у невідомо звідки, заперити їх до каторжної роботи. — Розділ (18), в якому автор це описує, називається "Молитва під багнетом". Поруч розділу 8, п. 3. "Ту нема Бога, тільки Я" (слова одного з польських командирів), — розділ 18 ("Молитва під багнетом") найбільш поразковий для кожної віруючої людини.

Автор мотавні факт ілюструє також поетичними творами "кращих" поетів-політиків. Ось, наприклад, уривок з поєма В. Янева, створеного в Березі:

Молитись в свято в таборі не можу:
Гляджу: кріс, багнетів і сторожа,
Густий кімчастий дріт і остожа,
— Чужинний капелан та Служба Бо

жа,
Святі хова, а мова нам ворожо!
Молитись хочу, і проте не можу!
Усіх зігнали без різниці разом:
Одні горять в захоплених екстази,
Обадуни фарисей шепчуть фрази,
— Вікни безбожні в почутті відразі,
"Дзвенить дзвінок, — порушення наказом

Мов на шпурку чола скинули разом...

Як глибоко скопелена тут уся "свобода Віри" в католицько-клерикальній Польщі, — урядовий примус, облуз, фарисейство, нещирість, примус. Відчуває особисто, безпосередньо як правду В. Янів, і записав навіки в хвилі одчаю, в мукі. І це осталося як висліх широти свідка, а не політика. А проте, хто знає, чи Католицька Акція колись не стане промовчувати цього поєма В. Янева або — чи не натякне на якийсь "атеїзм", як натякне щодо подібних Фрапанових творів, як натякне на якийсь принцип релігійних, національних, психологічних... Кожному відомо, що католицька Церква завжди молилася за свого покровителя і сімце знаряддя — диктатора Ридза-Смілього. І некатоліцької Церкви змушувала уряд молитися за нього. А тим часом у Березі, створений з волі того таки Ридза-Смілього та його уряду, переслідувало Віру Христову. В. Макара розповідає, що в Березі польські командири з криком "Тутай нема Бога!" відбирали від ув'язнених унійських, православних і протестантських священників священні молитовники і кидали їх у вогонь (стор. 188).

І мов на гузі над Вірою Христовою, мов символ, виступає той факт, що ця катиня християн мстилася в цьому будинку, який був колись монастирем польських католицьких монахів, що їх під охороною польських багнетів наслав був на Україну Ватикан... Значняво, ці польсько-католицькі монахи в своїй унійській мсії серед православних, на поведених українських землях, напевно не були такі "мирні", як у своїй Славній "Думі про Березу Карпутьку" в поетичному настрою бачить Дмитро Штінкало (стор. 153).

В. Мамур у своїй книжці тримається загальною поглядом українського народу, що це не випадково чи винятково окремі уряди чи апарати круги мурдують українців, а вважає, що Польща як цілість, як держава й нація, діяла на знищення України; дані для ствердження цієї правди "наверстувалися в ук-

раїнській душі впродовж довгих соток літ історичних взаємин цих двох славянських народів" (стор. 200). Поет Олександр Бабій у "привабуванні", як каже автор, поєми "Гуцульський Курш" з 1918 р. вживає в уста українських воєнків оці слова "ненависті й розпукі": "Польщо, одвічний демоне України!" (стор. 200).

Автор починає свої спомини так: "Людьми пам'ят'є має ту добру прикмету, що є скілька разівше затратити і в тінь відсунути неприємні спомини про важкі і прикри переживання в минулому, намагаючись на них серпачок логічної меланхолії, а то й іронічного гумору. Так воно є і в випадках споминів про страждіння Берези Карпутької, що почали все частіше появлятися в пресі у зв'язку з 20-літнім записуванням того "мучарствова" вичину Польщі з її таборами інтернованих українських воєнків і патріотів, з її тюрмами, паціфікаціями, шибеницями, Березами, і злочинними планами на повне знищення українського народу, — були справді гідним поляків продовженням їхнього тисячлітнього сву про "модарствосвобі" чужим коштом. І хоч загала українців, в обличчя куди грізнішої небезпеки і найлютішого ворога — Москви, навчився розглядати відтінком боротьби з поляками як свій другорядний фронт, — нікому з нас ніколи не прийде на думку (Католицької Акції і її симпатиків приходиться) — П. С.) занехати цієї побійний відтінком та залишити полякам війну руку в загарабаванні землі українського народу поантено кров'ю наших предків, що протягом війни її боронили своїми грудьми. Наші західні сусіди мають шресект тільки перед фізичною і моральною перевагою і що нашу перевагу ми ще не раз будемо мусити їм показати, аж доки вони не стануть нашім добрим (тобто без фізичної сили) бути знайми! — П. С.) сусідами".

Такий висновок насувають нам спомини з п'ятирічної історії табору в Березі Карпутькій (стор. 201). — В цій Березі Карпутькій, про яку одним з польських командирів сам сказав, виждаючи з неї: "Прошадмо Березу, в порівнянні з якою царський Сибір був курорт..." (стор. 117). Хоч автор свідомий цього, що більшовицько-московські табори смерті ще жажливіші за Березу, то одначе це не значить, що Березу вже треба забути. "Все таки — Карпутької Берези українці полякам не можуть ніколи забути, ні простити. Створений ними концтабір у Березі це тільки одна ланка у довжезному ланцюзі всіх історичних злочинів і насильств нашого західного сусіда по відношенню до України і українців. Було б зайвим перераховувати тут ще раз всі ці польські злочини. Вони всі відомі нам з історії" (стор. 200).

Автор в основному подає особи з середовища Організації Українських Націоналістів. Одначе він не забуває, що метою Берези було створення "в першу чергу українського народу під Польщею" (стор. 131). Для повноти, щоб читач не був під суєтністю "групополю", добре було б авторів показати вилупітих осіб політиків у Березі, що хоч і не належали до ОУН, але були свідомими діяльними українськими патріотами, а це вже вистаралося за причину їхнього ув'язнення. А такі були! На напу Думку, автор може трохи не-

оберекно поступити, забувшись, коли називає демого з греко-католицьких священників, співпрацюючих на терені Берези з ОУН. Демго з них живе в Україні, — одним, наприклад, як подолать вісті, недавно повернувся з сибірської каторги. Не зважаючи на це, що камика на таким чином багато тратити на своїй документарності, то все таки авторам статтів і творів з неданоминулого чи сучасного треба бильше вистергати називання цих осіб, які ще живуть у поведених Україні чи емігративно могли б ще жити. До речі, про священника, що його мало на волю, роками ходили вперті чутки, що його вже нема в живих, і може це тріхи збіло автора. А втім, це тільки один випадок і він не замаркований автором аж так дуже вразно.

Спогади В. Макара мають ще загальну вагість, що вони побільшують нашу споглядову літературу, але належить, мабуть, до найбільших чисельно літератур культурних народів. Спогади мають ще вагість, що вони подолать правдиві життєві факти. Сучасна людина прагне тільки, так би мовити, "наукової правди", — отже фактів і ще раз фактів, а не фантазії. Але якщо це правда, що "дійсність бильш фантастична за саму фантазію", то власне така дійсність показана в споминах В. Макара. Стаєш думало, мов перед страшними привидами і питаєш себе мов у сні: Чи це можливе в XX столітті, в цивілізованій християнській державі, що присвоє собі історичний шмат: "Польща — пжедмуже жмєсєцїства"? А одначе все це — махлява, наймовірна дійсність!

У наших часах не тільки в Україні московські більшовики, але й у вільному світі, в нашому розсіянні, деякі українського роду науковці, іні гурти, а то й цілі іституції, несвідомо, а бильше навмисне перекручують історію України, як це, наприк, бачимо в Енциклопедії Українознавства НТШ щодо Української Православної Церкви та щодо ролі Польщі в наступі на Україну за допомогою католицтва. В угоду міжнародному католицтву, Католицька Акція має тенденцію штучно вбивати всі католицькі держави й народи. Звідси до чисто політичного лукавства тільки один крок, — і дійсно з кол Католицької Акції та її свідомих чи несвідомих симпатиків починають шораз сильніше відноситься голоси, що Польща, мовляв, як цілість нібито "не була" ворогом України; тут, кажуть, винні тільки окремі політичні кола... А дальше почнемо, що ці кола, ворожі Україні, власне не були "добрим католицтвом", а всім широким католицтвом Польщі, всі "добрі католики" не нищили Україну, а ще... рятували її! Таке можемо почути, бо вже багато дечого подібного останніми часами чуємо.

Тому то спомини В. Макара, який показує нагу правду про цілу Польщу в її постійній нечестивості до українців та винуватини їх, має історичну об'єктивну вагість.

Не зважаючи на нервову тему, автор затримає повний спокій уродою усієї книжки. Показує він у ній не тільки українців-патріотів (власне, авторів треба було б бильш вживати це слово, а не організації "націоналісти"), але й українця-людина, якщо так можна це поділити. При тому він пише доступною мо-

вою, ясюди показує глибоке знання життєвої, літературної, і мистецької оповідателів. На мою думку, спомини В. Макара написані у нас до числа тих рідкісних добрих споминів. І тим більше жаль, що автор обмежив їх виключно до сфери ОУН, а не показав на базі українського патріотизму взагалі, включаючи туди й сферу УНР і т. д., з безпартійними та з неорганізованими виключно. Це нічим не примирливо б ОУН, не суперечило б правді, але сам твор з чотирини побільшило б та звукувало б у цілість.

П. С.

ОПІР МИНУЛОГО В СУЧАСНОСТІ

У торонтоському тижневику "Вільне Слово" з 9 листопада к. р. о. Семен Гаюк, приналежний до православної духовенства в ЗДА, у статті "Шкідлива книжка" осудив книжку Сидора Запорожця "Соціально-побутові проблеми" (Торонто 1956).

Мені йдеться не про книжку С. Запорожця, а про ренівцію в поглядах С. Запорожця та о. С. Гаюка на цей текст, що С. Запорожець у своїй книжці подав його під назвою "присяги Лицарів Коломби".

С. Запорожець, пише о. Гаюк, "бажачи досадити християнам-католикам, він без надуми використовує не менш сумнівної вартості т. з. текст присяги Лицарів Коломби. Текст цієї присяги застарілої протестантської публікації ще з 1913 року... Годі привести цілий текст цієї "присяги", але наведемо хоч частину з того, що особливо припадоє до смаку п. Запорожця". І о. Гаюк наводить цю частину тексту:

"Я (який кандидат) тепер, у прийняття Всемогучого Бога, Пречистої Діви Марії (і так далі)... обіцяю і заявляю, що коли надійде нагода, вестиму збройну війну, таємно чи явно, проти еретиків, протестантів і масонів, та як мені буде наказано, щоб дозвиста їх з янсьою землі. При чому не шадитиму ані віку, ані полу, ані звання, і що я буду вішати, палити, нищити, варити, здирати шкіру, душити і закопувати живих тих нещасних еретиків. Розриваючи життя, вирізати утробу жінок, розторшувати об мурі голови їхніх немовлят, щоб таким способом винищити їх мезенський рід. А коли б цього не можна було виконувати явно, — я таємно вживатиму затруєного посуду, душлиного шпурла, сталевого стилета, олійної кулі і без огляду на честь, пошуду, гідність чи авторитет осіб, хоч би яке було їх становище: громадянське чи приватне. Дітями відповім до кожноїської дирекції, дитятам палського чи настоятеля Братства Святого Отця — Товариства Ісусового".

Оце, поданий в рецензії о. Гаюка з деякими пропущеннями, той текст з книжки Запорожця.

Правдивий чи неправдивий той текст, це не належить до моєї теми. Мене тут більш цікавить метода критики о. Гаюка. І так, о. Гаюк каже: "Але п. Запорожець, як жаль, сам в можливість такого терору християн супроти християн — вірить та ще й інших це "проповідь". Ми скільки допустити, щоб текст вищегаданого "присяги" п. Запорожця заповняв навіть не з яко-

гось протестантського видання, а скорше з публікації "Воюючого Безбожника" в Москві. Кому ж бо, як не Москві, задекларувати на розтруванні міжконфесійної ворожнечі серед християн?"

Одначе, як було сказано попередньо, о. Гаюк бачить, що цей текст узятий не з більшовицького джерела; як сам о. Гаюк інформує, цей текст С. Запорожця узяв не з "Воюючого Безбожника", а з "застарілої протестантської публікації ще з 1913 року". — Чому її о. Гаюк називає "застарілою" — годі вгадати. Якщо вона подає правдиві документи, то тим самим ніколи не може стати застарілою, бож правда не старіється ніколи. Якщо ця протестантська публікація подає неправду, то й ця неправда не може бути застарілою, бо й неправда не старіється, — вона вічно є неправдою.

Далше, о. Гаюк не каже прямо, що може ця протестантська публікація подає неправдивий текст присяги Лицарів Коломби, а сам нагаєється, коли називає цей текст так: "сумнівної вартості т. з. текст присяги Лицарів Коломби". А сумнів у о. Гаюка ще не означає рішучого заперечення. Як відомо, С. Запорожець у своїй книжці подає, що загаломний текст він узяв з протестантських джерел.

На стор. 293 своєї книжки С. Запорожець подає такі джерела, з яких він узяв загаломний текст: "Лісточка п. и. "Рак на живому тілі національно-духовного українського народу", або присяга четвертого ступеня Лицарів Коломби" (Згідно з протоколом Конгресу США, витяг з виборів Євгена К. Бойнелла проти Т. С. Бутлера, як це занотовано в конгресових протоколах, Гавз 16 лютого 1913 р., на стор. 326 і далі) і далі названо заголовку "бай юніоністський консент" — за односторонньою згодою, доданою і видруковано на стор. 321б, а наведено присягу відписано з Гавз Бил 1523". Друге — книжка євангеліста Гаррі Гампеля "The Heresies of Rome", Колорадо, 164 Давнінг стріт, стор. 104-107."

Не знаю, правдивий чи неправдивий той текст. Але, на мою думку, коли о. Гаюк сумнівається в їхній правдивості, то йому, поки він узяв осуджувати С. Запорожця за передрук цього тексту, треба було рашіше перевірити — правдиво чи неправдиво цей текст подали винизгадані протестантські "джерела, якими користувався С. Запорожець", — посередньо чи безпосередньо, це справа мені важка. На місці о. Гаюка я ще перевірю би також, як зарегаувавши Лицарів Коломби на ці протестантські свідчення, — коань взяти до уваги факт, що свідчення однак і далше публікуються... Цим я маю намір твердити про євентуальну правдивість чи неправдивість цього тексту. Поминаючи справу текстів, як таких, я хотів загально звернути увагу на це, що сумніва бє доказу не маючи собою логічного аргументу, в який би це справі не було.

Навішів текст, поданий у Запорожця як "присяга Лицарів Коломби", о. Гаюк дає до нього таку свою завагу: "Хто ж з нормальних людей повірять у можливість чогось подібного тепер, у ХХ столітті? Та ж часи середньовіччя вже давно проминули і щось подібне неможливе ані в одній цивілізованій державі". — Коли над текстом т. з. присяги Лицарів Коломби я не беруся дис-

кутувати, за чи проти, бо ближче про це нічого не знаю, то над завагами о. Гаюка про цей текст так само беруся дискутувати.

Отож, у даному випадку ходить мені вже не про текст т. з. присяги Лицарів Коломби, а про таке питання: можливий чи неможливий тепер, у ХХ столітті, в цивілізованих державах такий католицький терор?

Факти кажуть, що такий терор ціком можливий. Маю під руками документарну книжечку "Bavenging Wolves" by Monica Farrell. This is the Work of "Catholic Action" in 1942. It could happen in Canada in 1977? На кілці книжечки поданий видавче та адреса: Canada Protestant League, Winnipeg, Box 233, Main Street, Winnipeg, Manitoba, R2C 2B0, N. B. — На обкладинці світлою православною, Тесліча, жалюво эмаскоровано католиками. Видавці кажуть, що ця книжка написана на основі "документів і рапортів уловованого Об'єднання Націй та свідків-очевидців і виданих Дієзисею Сербської Східної Православної Церкви над Заданими Держави Америки й Канади". Там сказано, що 1942 року Католицька Акція в Хорватії так мордувала православних: розстрілювала, душила, різала, топкала, варила, голілки диточок об мурі розбивала, нелітні дівчаток насилувава і вбивала, голодних матерів мисл їхніх дітей годувала, жінок утроби вирізувала і т. д. і т. д. Православні церкви оскаржували, руйнували, на католицьких храмах перемінювали. Православне духовенство, з єрархії включно, масово мучилося й мордувало. Таким способом, подають документи, 1,700,000 православних було замордовано Католицькою Акцією в Хорватії в роках 1941-1945.

Розуміється, масakra в Хорватії не має спільності до справу т. з. присяги Лицарів Коломби, а не служить доказом про правдивість чи неправдивість цієї присяги. Натомість я привів докази на те, що жалюваний терор і масові тортури з боку Католицької Акції у ХХ столітті, в цивілізованій державі, такі можливі, і вони недавно були. Очевидно, допустився їх не Лицарі Коломби — передовик Католицької Акції в Америці, а тільки Католицька Акція в Хорватії.

Про наслідки навагства православних на католицтво в Польщі трохи явдає й сам о. Гаюк у своїй брошурі "Від церковного Престола до Берези за дотом". Але о. Гаюк іже знає, що що акцію провадили польські католицькі євондзи, і під проводом євондза з мистецтва Лановещ у с. Гриньках начорно були "холок" (пригнаних воля), щоб на вернути їх на католицтво. Якщо б Натанен був проти такого масакства, то навпевно був би католицьким євондзом у Польщі заборонив таке знищення над християнами.

А втім, всім присяги, згодом про них та очевидні факти вичуть над Ілювірціями з боку середньовічної "Св. Інкізичії" та новітньої Католицької Акції — все це тільки наслідки певної причини, а саме — цілоюлі боротьби між католицькою Церквою т. зв. а о ю о ч і т.

Як відомо, Цятя Інквізиції почався з 3-го Латераського Собору Католицької Церкви, 1179 р. Вона каже, що "еретиків" (асх нехотівників) судять католицькі Єпископи, а тілесну євондуючі передається світським католицьким

чинникам, що служать католицькій Церкві.

Оправдання для Інквізиції написав католицький святий — Тома Аквінський (1225-1274). У творі Summa Theologiae, „І артика“ — „Чи еретик має бути толерований?“ він дав такі інструкції: „Я відповідав, що по відношенню до еретиків треба пам'ятати два мотиви: (1) щоб відносини до них, (2) щоб відносини до Церкви“ (католицької).

(1). „Є такий гріх, через який (еретик) заслужує не тільки на відлучення від Церкви шляхом екскомуніки (відлучення від Св. Причастя), але й також мають бути відлучені від св'яту шляхом с м е р т и. Тому що багато поважнішою справою є перекручувати Віру (католицьку), а що походить (вічне) життя душі, ніж фальшування грошей, які підтримують промисляльне життя (на землі). Отож, тому що фальшування грошей чи інші зазущі прямих шляхом правильно засуджують світським володарями на смерть, то тим більше справедливо може бути еретик, негідний після засудження його, бути в б і т ь н і“.

(2). „Як з боку Церкви (католицької) є ласка, в тому розумінні переконання їх (еретиків), що вони поминають, і тому Церква (католицька) не засуджує відразу, а після першого й другого попередження, як навчає Апостол (Тит. III. 10). Після того, якщо він виявляється даліше впертим, Церква (католицька) резигнує з надії на його навернення, і з думкою, щоб інші були забезпечені (не піддалися впливові еретика), відлучає його від Церкви шляхом екскомуніки; а даліше передає його світському судові, щоб він відлучився від св'яту шляхом с м е р т и“. — Наступі до цих інструкцій св. Тома Аквінський подає такі місця з Св. Письма, на яких він хоче ґрунтувати свою ідеологію смертної кари для „еретиків“: 2. Тим. II. 14; 1. Кор. XI. 19; Мат. XIII. 30; Тит. III. 10, 11.

Мені не відомо, щоб Ватикан за такі інструкції осудив та усунув з Церкви св. Тома Аквінського. Натомість відомо, що св. Тома Аквінський був покійним святим та найголовнішим ідеологом католицької Церкви і таким він остався й досі. Мені відомо, що не тільки в середньовіччя, як думає о. Гаук, але й у нових часах Інквізиція діяла офіційно, під своїм власним іменем. — 1841 року, отже 115 років тому, Інквізиція формально виконала присуд і спалила жителя 298 „еретиків“ у Севільї (Іспанія).

Мені відомо, що папа Пій IX 1849 р. видав єнцикліку проти конституційного ладу, який саме тоді заводився в Європі, і позбавляв папу світської влади в державах поза Ватиканом, а тим самим позбавляв права мучити і ґнобити „еретиків“. Все так 5 лютого 1849 року папу позбавлено світської влади поза межами Ватикану, і він уже безпосередньо не міг видавати наказу урядом, щоб вони вбивали „еретиків“ на основі його засуду. Значить, він міг переслідувати „еретиків“ тільки там, де мав на уряд влади потечер католицьку Церкву в даній країні, як ось у Польщі між двома світовими війнами, а тепер в Іспанії і т. п.

Коли мені відомо, що Тома Аквінський у католицькій церкві остається надальше святим і найбільшим ідеологом, то при тому мені не відомо, в якій

мірі і яким способом його інструкції не виконуються, а які виконуються. Мені не відомо, щоб католицька Церква колишбуди осудила Тома Аквінського і проголосила його еретиком за те, що він незгідно з духом християнства по-служився цитатами Св. Письма для того, щоб виправдувати вбивання католицькою Церквою „еретиків“ — ізоірціів.

Наука св. Тома Аквінського була католицькою Церквою, польською силою, в Україні за часів Ріосафата Кундичева апопів, масово здійснювала супроти православної України. Католицька Акція в Хорватії в 1941-2 рр. виконала й перевиконала інструкції Тома Аквінського, — перевиконала тим, що вбила навіть тих, яким обидла подбуривати життя після прийняття католицького, — насильного прийняття. Отож, Католицька Акція в Польщі між двома світовими війнами, переслідуючи православних українців, і в Хорватії в 1941-42 рр. довела, що її робота точно така, як була робота Інквізиції, що мала назву „св'ятої“!

У своїй статті о. Гаук висловив таку думку, що говорення про дель нехристиянські діла Ватикану призводить до розколу в християнському світі. Відповім на це так: церковний розкол серед християн власне й існує через дель нехристиянські діла Ватикану. Нас о. Гаук ніяк не переконує до такого думання, що дель нехристиянські діла Ватикану існують, моваю, тому, що ми про них говоримо, і так будемо викликаємо їх „а повітря“. Навпаки: ми говоримо про діла нехристиянські діла тільки тому, що вони існують. Чи сховати голову в пісок, мов струє перед небезпкою, і вмовляти в себе, що небезпек нібито нема, — то чи таким способом зло саме собою щезне?

З боку о. Гаука по-християнські і шляхетно прагнути міжконфесійної згоди серед християн. Ми всі її прагнемо, але не прагне цього Ватикан, що свою Церкву католицьку називає в о ю ч о ю, що православний християн надаліше вважає за „еретиків“ і воін у Ватикані даліше під офіційним п о к л я т т я м. А чи ж можна вою в а н и я м проти „еретиків“, що в Римі оначав всіх некатоліків, осягнуті міжконфесійну згоду серед християн? Ватикан отже хоче розуміти й приймати міжконфесійної згоди; він згоду серед християн розуміє виключно по-своєму: щоб усі християни „зединилися“ під проводом папи. Отож, для Ватикану „згода серед християн“ означає конкістність усім християнам стати католиками, а в протинному випадку — Ватикан воює проти них. І проти наступу Ватикану християни некатоліки о б о р о н я ю т ь с я. Чн ж о. Гаук мав би пропонувати, щоб некатоліки не оборонялися перед наступом Ватикану? Мав би пропонувати толстівське „несупротивлення злу“? Щоб Ватикан протикотив християн некатоліків безборонним, і тоді наступив би „мир“, бо як є був би католиками!

У своїй статті о. Гаук поставив справу так, що перед лицем нехристиянських засобів католицької Церкви він хоче сказати: не може бути! Справді це дивний підхід до справи. Щось подібне бачимо в цигана, який став перед слоном, побачив його довгий хобот, диву-

ється його довготі, руками обмацує, а проте ні очам, ні рукам не вірить, і каже: „Не може бути!“ Однак про цигана оповідають тільки в жарі, але подібно ставити справу в замірній на поважну статті щодо певних неперепечних фактів про дель діла католицької Церкви в минулому й сучасному — це вже жар, що набирає трагічного характеру.

Т. Кононенко.

СЕРБСЬКИЙ ПАТРІАРХ У КИЄВІ

Патрірх Сербської Православної Церкви Вікеній відвідав ССР. З Ленінграду 25 жовтня він прибув до Києва. При цьому був його „телохранітель“ Мілоє Димитарич — секретар Комісії Віроісповідання Виконавчого Віча Югославії. На київському аерііпці їх зустрічали Владик: Гурій — Архієпископ Дніпропетровський, Андрей — Архієп. Чернігівський, Нестор — Єпископ Переяслав-Хмельський і Вікарій Київський, і також протерей М. Скоропоступний — настоятель Володимирського собору, а з ними був виконуючий обов'язки уповноваженого Ради у справах російської Православної Церкви при Раді міністрів ССРР по УССР Т. Катунін.

У Києві сербський Патрірх відвідав Києво-Печерську Лавру, оглядав визначні місця, історичні й архітектурні пам'ятки Києва, був у студії мистецьких фільмів, дивився на фільми „300 років тому...“ („Воззедання“) і „Сплеск України...“ Чн бачив він, як Україна плаче... — про це, звичайно, не пишуть. Значить, щоб побачити вісню історичну молітву Православія на соборі Європи, відлучаючи мусять їхати в Україну, до Києва, бо в Московщині її нема. Поїхав був до Москви Тіто — і поїхав і сербський Патрірх. Ледає чи його відвідини мали церковний характер.

В лікарському світі досі було переконання, що за третьою серцевою атакою людина неминує мусить померти. Недавно серед лікарів почали підноситися авторитетні голаси, що таке твердження не згідне з правдою. Людина може витримати третю серцеву атаку й жити даліше.

УЖЕ ВИЙШОВ І ПРОДАЄТЬСЯ КНИЖКОВИЙ КАЛЕНДАР „РІДНА НІВА“ НА 1957 РІК

Календар має 224 сторінки друку і дуже багатий своїм змістом.

Крім календарної частини та Церковного Уставу на 1957 рік, календар містить 196 статтів на різні ітересні та поважні теми, як наприклад: „незалежність (автокефалія) Української Православної Церкви в перших віках християнства в Україні; з таємних релігійних вірувань Давидкого Сходу; відомої поетеса Оксана Литурницька про о. В. Кудрика; історії Церковних Громад УПТЛК і т. д.

Ця календаря з перекладом тільки 85 центів.

Вірні Церкви можуть набути Календар у своїх Отців Парохів, або можуть замовити в Консисторії на нижче подану адресу.

Наклад невеликий, отже хто бажав Календар набути, повинен негайно його замовити.

Адреса Консисторії: Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada 17 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

відслужив Св. Литургію, а по Св. Литургії відбулося величчя прийняття нового Пароха, приготуване Управою Громади та Жінками Товариством Громади.

І ось за короткої час після того неспівні Рішених Висвітлених Хресту Божого Св. Юрія, нам відбулося дуже урочисто і дуже святочно. В день річниці 21-го вересня о 10-й год ранку почався Св. Литургія; о Парох виголосив дуже гарну та змістовну проповідь. По Св. Литургії відслужили Молитви за здоров'я, а на закінчення о Парох виголосив Мисалогію нашому Віреосю. Владика Митрополиту, і по черзі усі. Дуже гарно зазвучало усе Богослужіння своїм співом і наш мисленим хор під управою о. А. Добросердюка. По молитвах закінчилися і перешли в залю, де відбувся святої обід-приняття, що його приготували пани з Жіночною Товариством. Коли спокійно смачно приготування обід, голова І. Клевух розпочав програму святу вступним словом, яким привітав усіх присутніх та користою зупинився на прощанні побудови нашого с. храму та розвитку Громади аж по сьогодні.

По вступі, в першу чергу він вступив і привітав п. І. Якимів з Де-Пас і п. Приймичку, заст. гол. Жін. Тов., п. Клевух, п. С. Орданік від Тов. Самостійників. Промовивши пп. П. Сирій, В. Перепелюк, А. Добросердюк, Пани Добр. З. Столярчук, Кінець слово виголосив о. Парох, і на закінчення відставили Гімни.

Свято Рішених Висвітлених закінчилося за мисленим, але праця даліше йде вперед. Управі приступити до нового відкриття церкви. У цьому напрямі вже зроблено певні заходи, вибрано Бузівельний Комітет, який очолює п. К. Фібо.

Не можна поменити також і школи. Є шкільний комітет, який складається із шкільних осіб: Пани Л. Кіт, пани Готліб, пани гол. Жін. Тов. Клевух, п. П. Сирій, п. М. Сталевич, пани Добр. З. Столярчук та о. Парох — голова шкільного комітету.

Постійно відбувається навчання Р. та Нел. шкільні учнів усього Всес. о. Пароха та п. Доброга. З Столярчук. Шкільні відвідує постійно численних 30 дітей різного віку.

Все розвивається, як на початок відкриття, дуже гарно, та стійливо в належному порядку поспіваче вперед. Є підстави надіятися, що в короткому часі будуть остаточно виконані завдання.

Молімо Господа, щоб нам у цьому допоміг, та щоб усі умілимо ухитити. Молімо, щоб також за згодою нашого Цепковитого Проводу, Дякуємо Богові та Церковному Проводу, що послав нам такого Священника в особі Всес. о. С. Столярчука в Доброграді. Господи Боже допоможи і благослови нас у цьому. Присутній.

ПРАЦІ СВЯЩЕНИКА В КАНАДІ

Архипастирське Послання Митрополита Ляріона до Духовенства У.Г.П.Ц. в Канаді

На історичному шляху Христів Церкви, особливо тоді, коли в житті її замикаються аспекти добра, яка зставляє оцінку минулого й викликає надії на майбутнє, Божі Провиди вибирає тоді Своєю волею відпочивати людей і ставити їх у провід. Так вибрані Божі мають дар глибокого розуміння потреб часу й обставин життя, а своїм явним зором бачать дорогу до світлого майбутнього. Своєю надиханою словом вони здатні заплести серця людей, скрутити їх біля себе та провадити їх дорогами Божими до правди, добра й спасіння.

Вибраним Божим Провидом нещодавно став Провид українського Пр. в о. с. л. н. Церкві в Канаді, перший її Митрополит, — Віреосвященний Владика Ляріон.

Митрополит Ляріон (у світському житті проф. д-р Іван Огієнюк) всього себе і всі свої здібності віддав на службу нашому народові.

Відомий науковець, бувший Міністер Української Держави, а тепер Митрополит, Владика Ляріон беззаставно працює як Архипастир і як науковець. З-під його пера виходять все нові й нові творчі церковно-історичного й богословського виступу, які правильно розкривають і викликають історичні й богословські проблеми українського Православ'я.

Недавно, від датою 21 вересня, вийшло „Архипастирське Послання Високопреосвященного Митрополита Ляріона до Духовенства У.Г.П.Ц. в Канаді“, яке явилось цінним виступом в богословському й науковому напрямі. Митрополит Ляріон у своєму листі до Духовенства „Праці Священника в Канаді“ розкриває, що він єдиний в Канаді, який має в собі 72 паратрафів, поділених на п'ять розділів, відповівши до їх змісту. Всі вони входять в круг діяльності, праці й обов'язків духовенства.

Розділ I: Св. Богослужіння й Таїнства.

Розділ II: Учнітвона праця Священника.

Розділ III: Священник й його віра.

Розділ IV: Коли у величчях апостольського духовенства праця пера звертається за порадою й благословенням до Митрополита.

Розділ V: Священник, як ризик для своїх вірних.

Додає: Про Св. Антиміас, Св. Мирю та формули ризику життя.

На кіпці: Показки до Послання, щоб скоріше знайти собі потрібне місце.

Треба додати, що згадане Послання появилася у н. с. л. н. спостереженнями Владика Ляріона при Архипастирських Візитаціях пар-

фій Канади. І саме тому воно дуже потрібне й цінне, бо дає певне висношення всіх питань, які повстають у прийді Священника, особливо ж Священника, крім прямого душпастирства, та провадять до „спільного замислення“ українське православне Духовенство Канади, яке, як відомо, має не однією пастирську практику, бо походить з різних земель України й Канади.

А для студентів-богословів воно являється прекрасним підручником Практичного Пастирства.

Радісно вітати Послання нашого Архипастиря й глибоко цінити його.

Прот. о. С. Герус.

ЛЮБОВ ДІТЕЙ ЗБЛИЗИЛА БАТЬКІВ

27 вересня 1956 року вперше у Вейдрей, Саск., Василь Костинюк, проживає 82-х років. Попередній походило з с. л. н. Мислаче, повіт Чернівець, Буковина. До Канади приїхав з своєю дружиною Аліною 1903 року й по жінці сам купив собі фарму в околиці Сірко, Ман. Була це дуже небагата, і він дуже рідко бачився з дітьми. Батьки і дити твердили в своїх постановках, — завжди любові домінували раз по раз. Багато лиха пришлося пережити цій родині, хоч обидвом Костинюкам були дуже рідні, а ніяк тяжко приїхав на місця, де жили. Однак доля жінки не переставала їх переслідувати. Їх фарму, що вони й кілька разів змінили, часто вода заливала й з року на рік нищила цілу працю. Господи поблагослови їх дитинством дітьми. Стриж як поперемінно, але було з чим працювати, але що ж, коли вода була проти них!

Покійний Костинюк обмежений тяжкою невдачею, оставив родину в Сірко, а сам пішов шукати щастя в північній Канаді. По довгі часи адало йому набути фарму в Вейдрей, Саск. Втішній і полегшувачі на дити, повертався покійний Василь до Сірко, щоб забрати звідти жінку й дітей. Не знав він бідний, що лиха доля вже знищила його гарну плідню. Хоч у Сірко була й біда, але його жінка так принама до місця в Сірко, неміг з його білого, стам. жінка з ним зжилася, що ніяк не хотіла розстатися; отже покійний Василь пішов на свою фарму в Вейдрей, де проживав сам понад 37 років. Пів кінець свого життя записав він свою фарму своїм онуці, змушувати Кулак, при чим доживав старенький Костинюк свого віку.

Завважало, що діти, які стільки часу жили без батька й тільки зрідка його відвідували, холодно відчували, коли приїхав вістка про його ятлу смерть. Однак на здивування всіх, діти відіслались з найбільшою повагою до свого батька. І ось так скінчився життя в Атікені з Василь: „Хоч тато не ждав з на-

ми, але воли наші тато і ми їх дуже любимо та шмугували, і ніяких коштів не пошукуємо, а тільки йдімо й тіло до Сірко, щоб хоч по смерті спочивати й воні між нами й близько мамі“.

Так любив добрих дітей такий злепа родича докупити, хоч аж і по смерті батька. Діти привезли тіло свого дорогого батька до Сірко, де в гарній Похороні поховали, помолитись і розійшлися з спокійною совістю, що могла батька, який жив довгий час так далеко від них, коли ніж близькому...

По покійному Василь Костинюк Анна, що є старшою сестрою в українській церкві в Сірко, приходить до церкви. Завжди в гарній народній строю; вона любить читати і є перекладачником „Українського Голосу“ та „Вісника“. Останні дні: Євгена Мислаче в Сірко, Домінік Савчук, Торонто, Ніколай в Сірко, Іван в Атікені, Михайло у Вінніпегу, Евфратія Сарінок в Сірко, Віслама Сафронюк в Сірко й Юстіна Подольська в Сірко.

На Невинний Вінок зібрався \$19.20, і роздалили так: „Вісник“ 5 дол., „Український Голос“ 5 дол., Катерина Прес. Троїш 3 дол., „Віра й Культура“ 3.69 дол., а пересма 51 ц.

Жертвували щеє сподіє, а покійному Вані Паєтні.

Кремні.

З РОКОВИН НА РІДНУ ПРЕСУ

ОШАВА, Онт. — В суботу 27-го жовтня 1956 р. п. в. в. Борис І. Ірена Фоміноко зготовили в своєму новому домі прийняття з нагоди роковин свого сина Михайла. На записку одного з гостей до жертви на „Вісник“ фот. „Вісник“ складено пожертву в сумі \$6.00.

Гість.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІР

В неділю 5-го листопада заходив Сестринство Української Православної Громади в „Лестерда“ був вштовпуваний у церквіній залі Прощальний Вечір для п. н. П. Згурської, яка відвідала на довший час через неміцну, за приписом лікарів до Каліфорнії. Треба відкредити, що п. н. Згурська є дуже активним членом нашої Громади, і її відсутність у Громаді буде дуже помітна. Вечір відбувся дуже приємний атмосфери, всі присутні являючись п. н. Згурській свій жал і глибоке співчуття з приводу її хвороби і від широго серця бажали їй скоршого відновлення та повернення знову до нашої громади. На закінчення ввечері п. н. Г. Качинська прочитала вірш збірку на добру ніч. Збір на збірку \$19.50, з яких \$3-х Згурська пожертвувала \$10.00. З збіркою своїх привітань на рідну пресу: „Вісник“, \$2 „Український Голос“ #2, а \$15 на потреби церкви. Всім жертвували велике спасіє. Присутній.

Якостів. Дрібниці 1.50 дол.
Равом. \$33.00
Громада Св. Духа, Радва-
тар, Алта. Іван Васильєв \$2.00.
По 1 дол.: Я. Герман, М.
Піхота, Н. Сиріж, І. Витюгов,
О. Мелевська, І. Мирца, Д. Се-
лещик, М. Івахівська, П. Кирпач,
П. Лис, М. Сіріж, С. Попіва,
М. Мушкова, В. Школярів, П.
Школярів, Анна Мельник, П-І

X. Івасів, Івана М. Івасів, П-І
С. Керпесів. Дрібниці 65 цент.
Разом. \$21.85
Громада Св. Володимир,
Восстия, Алта.
По 1 дол.: А. Шещів, М.
Захарук, Т. Шещів, П. Зінов,
Д. Котляк, М. Ледога, А.
Ледога, Е. Войко, С. Криса, М.
Равелчук. Дрібниці 1.35 дол.
Разом. \$11.85

Всес. о. Е. Труфін, вірши на
Листопадному святі в грома-
ді Вошнянськ-Леосар, Алта.
..... \$14.10
Прот. Б. Яковичев, збірка в
Громаді Св. Ап. Петра в
Пала Інстегер (Гейфел), Саск.
..... 11.50
Громада Тіхон, Саск. 6.34
Ленія, Нью:

Я. Гр. І. Лашук, вист. смір.
Громада Св. Юрія, Леш.
Квебек: Збірка під час Ака-
демії, 18-го листопада ц. р.
2 доа. М. Мішеню.

По 1 дол.: Е. Кетяба, На-
таля Кашук, П. Панчичин,
Г. Завальський, С. Демосюк, П.
Сіренко, Г. Мислюк, М. Па-
тала, І. Мислюк, В. Дем-
трук, М. Мислюк, М. Па-
нчичин, Г. Гамілюк, Д. Ка-
бан, П. Кислюк, Ю. Зуб-
чинський, П. Рудик, О. Сало-
вський, І. Івас, П. Многодтий,
М. Люпинський, О. Білозерський,
П-І Білозерська. Г. Борук 70
центів.

По 50 ц.: І. Головино, І. Ро-
зум, С. Демосюк, М. Гамілюк;
1 Малахійов 35 ц.; по 25 ц.:
Добр. К. Квашинський, В. Ми-
слюк. 28.60

Збірка на листу ч. 51. По 1
дол.: В. Луговий, Прот. К.
Квашинський, Г. Гамілюк, М.
Демосюк, І. Івас, М. Люпи-
шин, О. Штирков, М. Гига, М.
Кіра, В. Гамілюк, Б. Гюла, П.
Цехов, М. Гарис, С. Гринько,
П. Сіренко, І. Василісінко, В.
Лешенко, І. Малишків, Г. Ли-
шак, І. Розув; а п. В. Коваль-
ський 1.50 дол. 22.50
Усім сподіваємося сордучо
помажу.

КОНСИСТОРИЯ УТІЦЬ.
о. д-р С. Савчук, год.
(Продовження буде).

СТІПЕНДИЙНИЙ ФОНД БО-
ГОСЛОВСЬКОЇ ШКОЛИ
Української Греко-Правосла-
вної Церкви в Канаді
Жертвувачі Катедральної
Громади Пресвотії Троїці у
Вінніпегу.

Листа ч. 1.
По 10.00 дол.:
Андрій Назаренко, Михайло
Ровчунський.

По 5.00 дол.:
Іван Павлюк, д-р Е. Колісн-
ченко, О. С. Бриз, Сосан Яки-
мишук, Гавриїл Соболта, Ми-
хаїло Жук, Іван Юван, Ан-
тін Цюнов, Олексій Тофан, В.
Гавриш, Іван Валієв, Іван Р.
Соловйов, Наталя Стри-
чук, пая Ю. Лікова.

По 3.00 дол.:
Василь Богосюк, Семен Ста-
курський.

По 2.00 дол.:
Дмитро Дьомко, Михайло
Острижков, д-р Павло Завук,
Николай Котелько, Павло Ні-
чук, Пасхал Назаренко, Сте-
фан Савчук, Семен Соловйов,
Росіф Якимичук, Миколас
Крепелський, Іван Анонічук,
пані А. Дмитрук, К. Шер-
блох, д-р Петро Кондра, Ан-
дрій Школярів, Володимир
Нітеко.

По 1.00 дол.:
Григорій Мануїла, Петро
Кірик, Полікарп Яришко, пані
Ірина Крайчук, Василь Касина,
Олеся Шевела, Стас Ківа,

Михайло Король, А. Рого-
вський, Василь Арсент, Іван
Костів, Никола Вайд, Т. Те-
сарський, Миколас Карпач,
Семен Бітчук, Михайло Про-
кучук, В. Веніков, пані М.
Темчак, Іван Прокучук, О.
Павлоград, Григорій Соловйов,
Максим Бойко.
По 1 дол. за лист
Михайло Мойсей.

МІСІЯНИЙ ОКРУГ ПІС РІВЕР

Цим повідомляється право-
славним українців у північній
Алберті, що Українська Гре-
ко-Православна Церква створила цілі осні новий церков-
ний округ п. н. ПІС РІВЕР,
АЛТА, і призначила для во-
дослуги ставити парохіа-
ліонара в особі Всес. о. Іва-
на Мельника, з осідком у
Ройфорті, Алта.

Українські Православні Гро-
мади, МПС та подіюючи віри-
шого округу повинні зверта-
тися до о. Мельника у всіх
церковно-реаліційних справах
на твій адресу:

Rev. J. MELNYK
Ruyfort, Alta.

Порядки Богослужіння:

КАТЕДРА ПРЕСВІТОЇ ТРОІЦІ
1178 Main Street
Winnipeg 4, Man.

Повідомляємо:

Вівторок о годіні 8.00 вечора.

Утрині о годіні 9.30 рано.

Суботи годіні 10.30 рано.

Година покаян на шлюбнім часі.

Вівторок шлюбнім часі: мажор
імені Велика Св. Трійці.

Утрині в Суботи годіні 10.30
раної в на всі Святи.

Парох. — о. М. Юрковський
Телефон — 56 5373

ПІДПИСНИЦЬКИЙ ОКРУГ ГРУДЕНЬ:

16. Нелія — Тимаша — Кесора
— Гомор (грам)

23. Нелія — Саміла

20. Нелія — Селіва

30. Нелія — Гомор (грам) — Гомор

СЧЕНЬ 1957

6. Нелія: Святий Вівторок — Ке-
сора — Тимаша

7. Понеділок: Різдво Ісуса Христа
— Кесора — Гомор — Діфрост

10. Понеділок: Різдво Ісуса Христа
— Кесора — Гомор — Діфрост

13. Нелія: Різдво Ісуса Христа
— Кесора — Гомор — Діфрост

16. Нелія: Різдво Ісуса Христа
— Кесора — Гомор — Діфрост

19. Субота: Різдво Ісуса Христа
— Кесора — Гомор — Діфрост

22. Субота: Різдво Ісуса Христа
— Кесора — Гомор — Діфрост

25. Субота: Різдво Ісуса Христа
— Кесора — Гомор — Діфрост

28. Субота: Різдво Ісуса Христа
— Кесора — Гомор — Діфрост

31. Субота: Різдво Ісуса Христа
— Кесора — Гомор — Діфрост

а. ПЕТРО ВЛАДИК
16. Нелія — Вайда
19. Субота: Різдво Ісуса Христа
— Кесора — Гомор — Діфрост

22. Субота: Різдво Ісуса Христа
— Кесора — Гомор — Діфрост

25. Субота: Різдво Ісуса Христа
— Кесора — Гомор — Діфрост

28. Субота: Різдво Ісуса Христа
— Кесора — Гомор — Діфрост

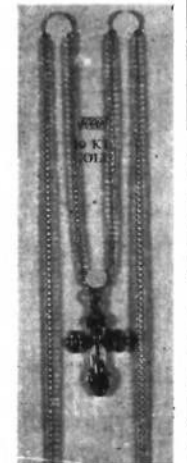
31. Субота: Різдво Ісуса Христа
— Кесора — Гомор — Діфрост

РІЗДВЯНІ ДАРУНКИ

Зближаються Різдвяні Святи, а часи своїх різдів та при-
стелі обіймаються дарунками. Нераз тужко рішати, який
може дарунок купити, бо ходити про те, щоб він був і
гарний, і довготривалий, і належно висловлювати свої по-
чуття до тих, кого обдаровуємо. — Якщо маєте труд-
нощі у виборі щогорішних Різдвяних дарунків, радимо ви-
ставити під увагу такі речі:

НАШІЙНИ ХРЕСТИНИ ДЛЯ
ЖНОК, ДІВЧАТ І ДІТЕЙ.

ІКОНИ СПАСИТЕЛЯ І
БОЖОЇ МАТЕРІ.

Щі христини надаються о-
собливо для хроніс батів, які
хочуть нагородити своїх
похресників, та когали для
подарунка.
Христини в десяти-кара-
товому золоті, а дво-
цюзомою \$16.50
Позолочені срібні хри-
стини ("стерлінг сіль-
вер"), а двоцюзомою 3.50
Срібні христини ("стер-
лінг сільвер"), а
звипуком 2.50

Щі ікони, отправлені в рамки,
думе надаються для Різдвя-
них подарунків, як для роди-
ни, так і для поодиноких
осіб.
Цин (без рамок):
Ікони величини 10 1/2 x 8 1/4
цалів, оліва 15 центів
Ікони величини 16 1/2 x 13
цалів, оліва 35 центів

МОЛИТОВНИКИ

Молятовник "Добрий Пастир", в дорогій білій обрамі
з оздобленим златом А тисками \$6.50
Молятовник "Добрий Пастир", в чорній обрамі 2.75
Молятовник "Привіталь Дітей", в чорній обрамі 1.00

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

